

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452 - 9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

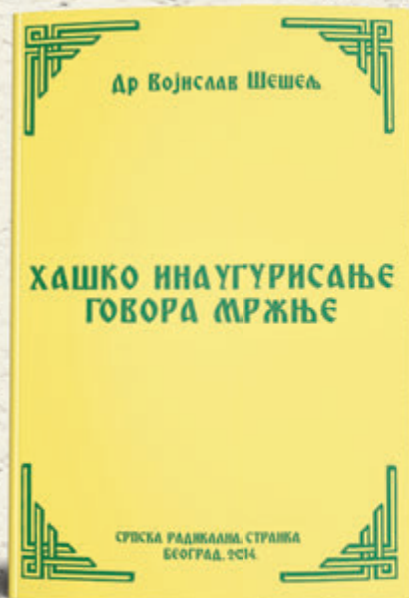
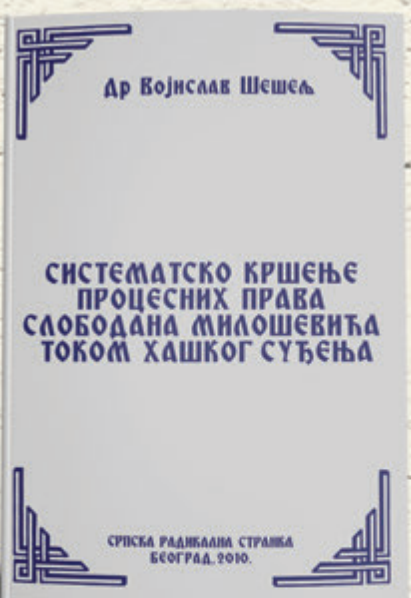
БЕОГРАД, ОКТОБАР 2018.
БРОЈ 3583.

Војислав Шешељ:

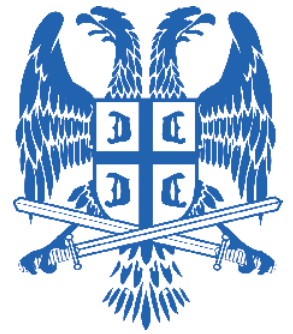
Нема разграничења -
Косово и Метохија је Србија!

Научна дела др Војислава Шешеља

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
МАГИСТРАТСКИ ТРГ 3, ЗЕМУН

Оснивач и издавач

Српска радикална странка
За издавача

проф. др Војислав Шешељ
Главни и одговорни уредник

Ружица Николић

Уредник издања

Александра Белачић

Помоћник главног

и одговорног уредника

Ивана Борац

Редакција

Вјерица Радета, Александра Белачић,

Смиља Гламочанин Варга,

Марина Недељковић, Марко Пауновић,

Зоран Борјан, Војислав Кулачанин,

Милош Скопљак, Андреа Кљајевић,

Звездан Ристић

Унос текста

Златија Севић

Лектура и коректура

Ивана Борац

Уредник Издавачког сектора

Марина Ристић

Председник Издавачког савета

проф. др Војислав Шешељ

Издавачки савет

проф. др Милован Бојић,

Милорад Мирчић, Немања Шаровић,

Вјерица Радета,

Наташа Јовановић, др Никола Жутић,

Александра Белачић, Драган Ђурђевић,

Душко Секулић

Штампа

АМД „Систем“

За штампарiju

Драгољуб Кешел

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Магистратски трг 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године

CIP - Каталогизација у публикацији

Народна библиотека Србије, Београд

329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине Српске

радикалне странке / главни и

одговорни уредник

Ружица Николић. - Год. 1, - бр. 1 (12.

јул 1990)-Београд : Српска радикална

странка, 1990-. 30 cm

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА

COBISS.SR-ID 19291650

- 4 Нема разграничења - Косово и Метохија је Србија!
- 6 Зоран Красић (1958-2018)
- 12 Шешељ против Хага, неуморан
- 14 Следећи потез Војислава Шешеља - разбијање мита о геноциду у Сребреници!
- 18 Посланици Српске радикалне странке у одбрани интереса грађана
- 22 Спречићемо Златибора Лончара да нам узима органе!
- 26 Како је систематски уништавана српска пољопривреда
- 35 Неко се прода, неко чува образ!
- 38 Европска унија, гробница народа
- 46 Ко је Јоргованка Табаковић?
- 50 Катастрофални недостаци Закона о финансијској подршци породици са децом!
- 54 Деценија од напредњачке издаје
- 57 Британци о Зорану Ђинђићу: Београдски квислинг!
- 64 Радикали напустили седницу Скупштине зато што опозиција не може да поставља питања министрима

Предлог решења за Косово и Метохију

Нема разграничења - Косово и Метохија је Србија!

Евидентно је да је дошло до одређених промена у америчкој спољној политици. Појавио се трачак наде да би нова америчка администрација могла да одустане од политике безрезервне подршке Албанцима и да размотри могућност новог решења за Косово и Метохију, решења које искључује независност јужне српске покрајине. Чињеница је да су се Албанци исувише везали за Клинтонове, а ми Срби смо имали ту срећу да је целокупна српска заједница у Сједињеним Америчким Државама гласала за Трампа, што је општепознато у тој држави. Трамп је дубоко уздрмао амерички естаблишмент и очигледно донео одлуку да води другачију политику од својих претходника – Обаме, Буша и Клинтона. Чини се да је под његовом контролом Америка постала мало уравнотеженија према Балкану и не толико антисрпски настројена.

Србија нема разлога да осећа превелики оптимизам и еуфорију због наслућене промене америчке спољне политике, али неопходно је искористити ситуацију на најбољи могући начин. Нема никакве сумње да су Албанци веома узнемирени. Тачи је, вероватно под америчким, а могуће и турским притиском, почео да подржава опцију налажења компромисног решења, што значи поделу Косова и Метохије на српске и албанске општине пре свега, а онда и формирање одређених ентитета.

У овом тренутку најважније је да се, за по-

четак, формира Асоцијација српских општина. То се може постићи тако што би се у дванаест српских општина одржали референдуми, на којима би народ одлучио да изрази своју вољу да остане у Србији. Референдумско питање би гласило “Желите ли да останете у саставу државе Србије?” Погољан резултат таквог референдума представљао би полазну основу за даље преговоре. Од албанске стране би се захтевало да Асоцијација српских општина буде у потпуности укључена у правни и политички систем Републике Србије.

Чињеница је да Срби и Албанци не могу да живе заједно. Историја је показала да су односи између ова два народа били веома лоши када год би покушали да живе на истим територијама и неретко би долазило до убистава, пљачки, силовања и тако даље. Сваки пут када би се Срби и Албанци потпуно раздвојили, односи би се одмах поправили и покренула би се трговина и сарадња у разним областима.

Имајући у виду тренутну ситуацију на Косову и Метохији, најпапетније би било да се Срби и Албанци у потпуности територијално раздвоје. Неопходно је што пре формирати Асоцијацију дванаест српских општина. Становницима тринаесте општине, општине Гора, требало би понудити да одлуче да ли желе да буду део ове асоцијације, с обзиром на чињеницу да су Горанци пореклом Срби код

којих је процес исламизације завршен и почео је процес арбанашења, али није завршен. Тај процес је успео само утолико што су им наметнули албанска имена, али су они задржали српски језик и осећају припадност Републици Србији.

Асоцијацији српских општина морала би да припадне хидроцентрала на језеру Газиводе, као и Трепча са два рудника на српској страни и топионицом. На српској страни постоје два богата копа, од чије експлоатације би Срби на Северном Косову могли изузетно добро да живе. Други потенцијални извор прихода за српску страну била би продаја воде из језера Газиводе. Неопходно би било такође да се обезбеди статус екстериторијалности за све српске манастире и важне цркве. Српске светиње не смеју бити под албанском управом, без обзира на ком делу Косова и Метохије се налазе. Још један услов упућен са српске стране био би да искључиво српска полиција контролише све граничне прелазе.

Поставља се питање како решити проблем изолованих српских енклава и села. Постоје бројна мања села, са неколико стотина становника, која су изолована у албанској маси. У тим селима Срби нису компактни и нису у

стању да се организују да се самостално бране. Њих би требало на неки начин везати за Асоцијацију српских општина, уколико је то могуће територијално. Уколико није могуће, требало би понудити идеју о размени становништва. На југу Косова и Метохије, јужно од Гњилана, има доста српских села, пре свега у оквиру гњиланске општине; затим, ту су општине Косовска Витина и Косовска Каменица, где такође има доста српских села. Са друге стране, у централној Србији, у општини Прешево, живи 90% Албанаца, у општини Бујановац 50% а у општини Медвеђа 10%. Наш предлог био би да се изврши цивилизована размена становништва, да се Албанци из ове три општине преселе на Косово, а да Срби из ових изолованих села и других средина пређу у ове три општине.

Српска радикална странка залаже се искључиво за добровољну размену становништва. Не залажемо се за размену територија, јер је цело Косово окупирано део Србије и Србија потражује цело Косово. У овом тренутку најпааметније би било да се Албанцима на Косову понуди највиши степен аутономије. Не сме им се признати независност, али би они могли да учествују у међународном животу

као Шкотска, као Северна Ирска. Суштина је да се Србија не би мешала у начин на који уређују своје интерне односе и функционисање својих општина. То би представљало потпуну, максималну аутономију, али територијални интегритет Републике Србије не би смео бити доведен у питање.

Српска радикална странка сматра да Србија ни под којим условима не сме дозволити пријем Косова у Уједињене нације. Чврсто смо уверени да Србија по овом питању може да рачуна на подршку Русије и Кине, наших традиционалних пријатеља и савезника. Српски радикали су такође одлучно против промене Устава Републике Србије и брисања преамбуле којом се истиче да је Косово и Метохија саставни део територије Србије.

Свака промена Устава водила би ка расту територијалних претензија Албанаца са Косова. Албанци су почели да својатају Прешево, Бујановац и Медвеђу, па чак прете да ће

заузети и Лесковац, и све до Ниша. Они немају никаква права на то, али Срби имају историјска права све до Драча; све је то некада била првобитна српска држава. Прва српска престоница била је на подручју Скадра. Драч је био самостална кнежевина којом је управљао драчки војвода и драчко становништво је било ромејско. Албанци се појављују тек у 11. веку, када су их српски великаши населили у једном квадрату око Корче. У време турске окупације они су искористили прилику да већим делом пређу на ислам, да онда на силу исламизују Србе и постепено их поарбанаше. Данас је цела Дреница албанска, а била је потпуно српска. Арбанашењем Срба она је изгубила српске карактеристике. Многи Албанци из Дренице су пореклом Срби.

Сваки камен и свако парче земље све до Драча су српски и надамо се да ће се једног дана створити услови за њихово ослобађање!

ЗОРАН КРАСИЋ
(1956-2018)

Сваки сусрет са Зораном Красићем био је проткан радошћу, шалама, смехом. Бол и тугу које ми, српски радикали, осећамо због његове преране смрти превазилази огромно поштовање које према њему осећамо, срећа и захвалност што смо га познавали, делили исте идеале, борили се са њим раме уз раме и заједно проживели многе лепе, али и горке тренутке.

Зоранов живот, борба, упорност, пожртвовање и успеси учинили су поносним како његову биолошку породицу, тако и његову ширу породицу, његову Српску радикалну странку. Зоран Красић је свој живот посветио борби за српске националне интересе и добробит свих грађана Србије, али је сваки слободан тренутак проводио са својом супругом Биљаном, сином Драганом и ћерком Таром.

Иако је рођен у Београду, где је провео детињство и највећи део професионалне каријере, Зоран је посебну везу имао са југом Србије – Топлицом из које потиче и посебно Нишом, у коме се школовао, завршио гимназију „Бора Станковић” и Правни факултет, у коме је провео младост, засновао породицу и започео бриљантну правничку и политичку каријеру. Прво запослење, у фабрици чоколаде „Инка”, Зорана је одвело у Прокупље, потом је водио Пољопривредни комбинат Обреж код Варварина, да би се вратио у свој Ниш, најпре у предузеће „Бука Динић”, одакле је прешао у Фонд за пензијско и инвалидско осигурање.

По успостављању вишестраначког система Зоран се учлањује у Народну радикалну странку, учествује у прављењу њеног статута и формирању одбора у Нишу, да би као представник нишког одбора Народне радикалне странке, 23. фебруара 1991. године, у Крагујевцу учествовао на оснивачком конгресу Српске радикалне странке. За председника општинског одбора Српске радикалне странке у Нишу изабран је 1992. године, а потом и за савезног посланика. Био је један од главних организатора протеста против окупације Републике Српске Крајине 1995. године, док је руководство странке, на челу са председником др Војиславом Шешељем, било у затвору у Гњилану.

Обављао је дужност министра трговине у Влади народног јединства од 1998. до 2000. године, да би по одласку Војислава Шешеља у Хашки трибунал преузео његов мандат народног посланика и место правног саветника у хашком поступку. Допринос Зорана Красића Шешељевој хашкој победи и разбијању Ха-

шког трибунала, његов вишегодишњи даноноћни рад и хиљаде страна прочитаног и написаног материјала можда нису били толико видљиви очима обичног посматрача али је, без сумње, његов допринос тој победи изузетно значајан и заувек сачуван у десетинама објављених томова хашког процеса.

Иако је знатан део живота провео у политици, Зоран Красић ће пре свега бити упамћен као добар, народски човек који је чврсто стајао на земљи без обзира на многе високе и важне дужности које је обављао, као човек који је био вољен и цењен чак и од својих политичких противника. Мало је људи попут Зорана, који су са свима несебично делили не само своје знање, већ и свој осмех. Са подједнаком пажњом, подједнако насмејан, Зоран је разговарао, како са министрима и председницима влада, тако и са колегама, новинарима или конобарима и скупштинским обезбеђењем. Подједнако је ценио сваког човека и тиме заслужио љубав и поштовање свих оних који су имали привилегију да буду у његовом окружењу.

Један песник рекао је да смрт заправо не постоји, јер људи умиру само када их сви забораве.

Зорана његова породица, рођаци и пријатељи никада неће заборавити.

In memoriam – Зоран Красић

Пише: Вјерица Радета, потпредседник Српске радикалне странке и потпредседник Народне скупштине Републике Србије

Одавно ме лоша вест није погодила као она од 2. марта о тешкој болести мог колеге, пријатеља и брата Зорана Красића.

Од тога дана до 12. априла стрепела сам и надала се. Мислила сам да таква стена од човека мора победити. Сви смо се надали и веровали. Веровао је и он. И борио се. До последњег дана.

Разговарали смо сваки дан. Виђали се док је био у болници. Причали о свему. Шалили се. Понекад сам му у очима, и поред речи оптимизма, видела и безнађе. Једанпут, када није био у баш добром стању, а ја му се смешкала, рекао ми је: „Не бој се! Што си се уплашила?“ Ја, луда, мислила неће приметити! Није му промакло. А и како би! Сувише смо се добро познавали.

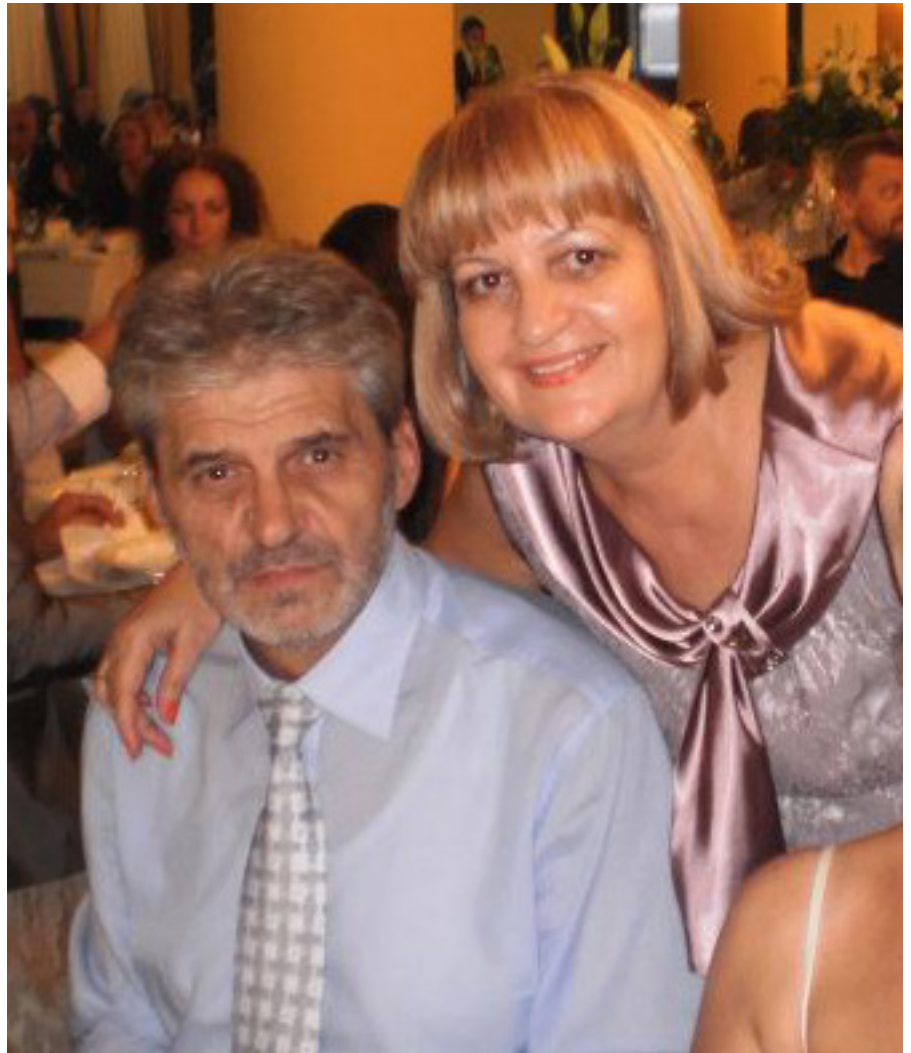
Присећам се Зорана из студентских дана. Тада смо се упознали. Пре више од четрдесет година. Он студент нишког, а ја сарајевског Правног факултета. Срели смо се двадесетак година касније. Почетком 1997. године. На једном страначком састанку у Париској улици у Београду. Кренули смо једно према другом и готово истовремено изговорили:

„Јеси ли ти онај Красић...?“ „Јеси ли ти она Вјерица...?“ Присетили се Марша студената права тадашње Југославије који је организовао Правни факултет у Нишу, а главни организатор био он, Зоран Красић. Краса, тако су га звале Нишлије, а прихватили сви ми који смо им тада били гости. Обоје смо били изненађени колико смо о том маршу имали да причамо и колико се људи, који су тада били ко зна где, сећамо.

И, ето. Тако је почело и трајало до 12. априла. Сарадња, пријатељство, борба, порази, победе... Све смо делили. И свашта истрпели. Увек сигурни да идеологију српског национализма и Војислава Шешеља нећемо издати, па макар „леба не јели“, како је Зоћа знао да каже.

Немогуће је израчунати колико смо времена провели заједно. У централу Српске радикалне странке, у Народној скупштини Републике Србије, у обиласку страначких одбора и скупова широм Србије...

Дешавало се да по цео дан ни реч не проговоримо. Свако задубљен у свој компјутер. Посебно када се радило за Хаг. Истина, као правни саветник др

Војислава Шешеља, Красић је радио највише. Он је увек радио најтеже и најобимније поднеске. Драго ми је да су сви објављени у Шешељевим књигама.

Када смо одлазили на терен једва смо успевали да кренемо из одбора. Сви су хтели да причају са Зораном, а он је за свакога имао и времена и разумевања. Човек је просто био обојаван.

Заједно смо урадили хиљаде амандмана и сваки образлагали на седницама Народне скупштине. Некада и по целу ноћ. Боже, какав је то човек био! Сваки пут када завршим писање амандмана пре њега, питала бих га да ми да да му помогнем. И сваки пут је одговарао: „Иди ти, Вјерка, брзо ћу ја.“ Ако он заврши пре мене, само би пришао и узео део мог материјала да ми помогне.

Наравно, било је и времена за разговор. То је некада трајало сатима. Причали смо о стању у Србији, о политици, о странци, о Шешељевом тамновању... о свему. Наравно, делили смо и приватност. И лепе и ружне ствари. Поделили смо много тајни, сигурни да оно што кажемо једно другом остаје међу нама. Било је и тешких тренутака, али ми сузу ника-

да није видео. Не зато што не бих заплакала пред њим, већ због тога што ја ретко плачем. Мислила сам да нећу ни када се ово деси. Али, драги мој Зоћо, морам. Ово баш боли!

Недавно ми је рекао да је он заправо срећан човек. Ради оно у шта верује. Има дивну породицу. На своју Биљану, Тару и Драгана је био веома поносан. Прихватио је као рођене и Тариног Марка и Драганову Милу, задовољан што су, како је рекао „дивна деца из честитих породица“.

Недостајаће ми дружење и пријатељство са Зоћом. У ствари, већ недостаје. Никада нисам имала, нити ћу имати, таквог пријатеља. За више од двадесет

година никада се нисмо ни споречкали. Различита мишљења смо увек успевали да ускладимо у заједничко. Сваку муку лечили смо нашим интерним шалама и веровали да после кише долази сунце. Са оптимистом какав је он био није ни могло другачије.

Нисам желела да ово моје јавно опраштање од великог пријатеља, великог човека и саборца буде патетично, али није ни могло без емоција.

Кажу, кога нема без њега се може. Када је у питању Зоран Красић, то ће бити тешко. Скоро немогуће. Задао нам је тешке задатке и наставићемо. Завршићемо све што он није успео.

Нека му је лака земља! Бог душу да му прости.

Не одустајемо од Српско – руског хуманитарног центра у Војводини!

Српска радикална странка неће одустати од иницијативе да се на простору АП Војводине формира центар за хитне интервенције у ванредним ситуацијама у сарадњи са братском Руском Федерацијом, по узору на постојећи Српско – руски хуманитарни центар у Нишу.

Без обзира што је владајућа већина коју предводи Српска напредна странка, уз подршку Чанкове Лиге социјалдемократе Војводине и Демократске

странке у Скупштини АП Војводине одбацила иницијативу Српске радикалне странке за формирање Српско – руског хуманитарног центра на простору Војводине, огромна подршка грађана, преко 30.000 сакупљених потписа и реална потреба за образовањем једног оваквог центра, додатно мотивишу Српску радикалну странку да настави да инсистира на његовом формирању.

Српска радикална странка

најоштрије осуђује скандалозан, игнорантски став председника покрајинске владе Игора Мировића, који је био дужан да Скупштини АП Војводине упути мишљење поводом иницијативе Српске радикалне странке. Покрајинска влада није упутила никакво мишљење, најгрубље игноришући на тај начин 31.157 грађана, који су својим потписима подржали идеју да се на простору северне српске покрајине формира Срп-

ско – руски хуманитарни центар. Мировић идеју за формирање Српско – руског центра у Војводини назива политикантством и беспотребним дуплирањем капацитета, а на сва звона велича прекограничну сарадњу у области цивилне заштите са Хрватском и Европском унијом и најављује отварање центра за ванредне ситуације у Новом Саду. Мировићу је прихватљива сарадња са Хрватском, ЕУ, сутра и са НАТО, само не са Руском Федерацијом.

Српска радикална странка је мишљења да било који облик

сарадње са братском Русијом доноси чист бенефит и конкретну корист за све грађане који живе на простору Републике Србије.

Иако није било снега, да покрије брег, свака политичка „зверка” у Скупштини АП Војводине је јасно показала свој траг. Безуспешно трагајући и неумшто инсистирајући на формално-правним пропустима у захтеву Српске радикалне странке, владајући напредњаци, социјалисти и СВМ, потпомогнути Чанком, демократама и ДЈБ, сложили су се да одбију иницијативу за Српско – руски центар

у Војводини. Није проблем формално- правне природе, него суштинске, садржинске.

Српска радикална странка се захваљује свим грађанима који су нам дали свесрдну подршку у намери да се формира Српско – руски хуманитарни центар у Војводини. Српски радикали ће наставити да инсистирају на томе да се, на простору АП Војводине, формира озбиљан, савремен и ефикасан центар за хитне интервенције у сарадњи са братском Руском Федерацијом, јер је то интерес свих грађана који живе у овом делу Србије.

Одржана седница Централне отаџбинске управе у Хртковцима!

У суботу, 22. септембра, на отвореном простору покрај куће Војислава Шешеља у Хртковцима, окупили су се функционери Српске радикалне странке из свих српских земаља и одржана је 10. седница Централне отаџбинске управе.

На седници су једногласно изабрани нови чланови Управе: Душко Секулић из Подгорице, Мирослав Нешковић из Бајине Баште, Марко Пауновић из Београда и Андријана Арнаутовић из Београда. Утврђен је износ чланарине за 2019. годину и договорене су промене критеријума за одржавање годишњих скупштина општинских и градских одбора. Било је речи и о

бројним актуелним политичким питањима, пре свега о ставу Српске радикалне странке у вези са тренутном ситуацијом на Косову и Метохији и о најбољем решењу косовског проблема које би српски радикали требало да понуде целокупној српској јавности и политичарима који су у позицији да доносе одлуке.

Седница је протекла у изузетно пријатној и конструктивној атмосфери. На самом крају најављено је скоро одржавање седнице Председничког колегијума, на којој ће детаљно бити прецизиран коначан став српских радикала у вези са проблематиком јужне српске покрајине. Такође је констатовано да српски радикали, упркос бројним тешкоћама и препрекама, са несмањеним ентузијазмом очекују предстојеће страначке активности.

Кућа Војислава Шешеља

Проф. др Војислав Шешељ је пре неколико месеци купио кућу у Хртковцима од Александре Падров, истакнуте уметнице и дугогодишње солисткиње Радио-телевизије Војводине, која се преселила у Сремску Митровицу, где је запослена као професор музике у музичкој школи "Петар Кранчевић". Кућа је купљена првенствено да би служила потребама Српске радикалне странке и у њој су смештени: седиште месног одбора Хртковци и седиште Сремског окружног одбора, главна канцеларија Комитета за одбрану Војислава Шешеља и канцеларија Централне отаџбинске управе. Радови у кући још увек су у току, али фасада је завршена – прекречена у радикалску плаву боју, а на бочним странама постављен је неонски натпис "Кућа Војислава Шешеља".

Шешел против Хага, неуморан

Пише: Вјерица Радета, потпредседник Српске радикалне странке и потпредседник Народне скупштине Републике Србије

Незаконита одлука жалбеног већа Механизма за међународне кривичне судове инспирисала је др Војислава Шешелја да на себи својствен начин згази Механизам, као што је то већ урадио са његовим претходником, Међународним кривичним судом за ратне злочине у бившој Југославији.

Након ослобађајуће пресуде коју је 31. марта 2016. године др Војиславу Шешелју изрекло претресно веће Хашког трибунала уследила је жалба хашког тужилаштва, а потом и прва осуђујућа пресуда председнику српских радикала.

Претресно веће ослободило је Војислава Шешелја по свих

девет тачака оптужнице. Судија Антонети је након изрицања пресуде рекао да је Шешел слободан човек. Слободан, него шта! Био је то и док је дванаест година боравио у зидинама Шевенингена. Не огледа се слобода само у томе да ли неко може да шета куд год пожели, или је по нечијој вољи заточен у неком казамату. Слобода је имати храбрости супротставити се јачем од себе. И победити га. Шешел се супротставио и судијама и тужиоцима Хашког трибунала. Ни секретаријату није остао дужан. Муку су мучили с њим и проклињали дан када је дошао у Шевенинген. Покајала се и Карла дел Понте што је

послушала Зорана Ђинђића када је од ње тражио да води Шешелја и да га не враћа у Србију. Шешел је сам отпутовао, како воли да каже, на дужи службени пут, и хвала Богу, вратио се са десетинама хиљада страна преточених у књиге. Објавио је све што се у хашкој судници дешавало, али и све оно што је у Србији објављено о њему, о његовом суђењу, о Српској радикалној странци... Објавио је и неколико научних књига које је припремао у притвору Хашког трибунала. Припремао и писао. Руком. Без компјутера и било какве писаће машине. И зато често каже да ниједан дан проведен у Хагу за њега није

био узалудан. И није. Шешел је тамо био у мисији одбране српских националних интереса и части добровољаца Српске радикалне странке. У успешној мисији.

Цела Србија је гледала ноћне преносе Шешелјевог суђења и дивила се његовом бриљантном уму и историјском и правничком знању, али и досеткама и дрском и безобразном односу према свима који су у судници били испред њега. Он је једини који никада није устао пред судијама Хашког трибунала. Јер, четнички војвода не устаје лошијима од себе!

Ослобађајућа пресуда, после дванаест година робије и херојске борбе, била је једино могуће решење. Таква пресуда није задовољила менторе и створитеље Хашког трибунала. Зато је тужилаштво уложило жалбу, а жалбено веће донело незакониту одлуку и др Војиславу Шешелу изрекло казну од десет година затвора. Пресуда је незаконита и не може бити коначна. Англосаксонско право, по којем поступа Механизам у Хагу, не предвиђа могућност да се у жалбеном поступку ослобађајућа пресуда претвори у осуђујућу. Не предвиђа то ни Статут Трибунала, односно Механизма. Немогуће је да

неко буде проглашен кривим и кажњен дугогодишњом казном затвора и да на такву пресуду не може да уложи жалбу. Али жалбено веће је очигледно инструисано да донесе такву незакониту пресуду, да Војислава Шешелу осуди на десет година затвора да би се колико-толико „покрило” скоро дванаест година његовог боравка у хашком казамату. Осуђен је, како су навели, „за подстицање депортације и прогон Хрвата из Хртковаца у Војводини”.

Зашто су изабрали Хртковце? Зато што мрзе Србију и што желе да учине услугу сепаратистима да, када им то затреба, могу да тврде да су Срби прогнанили Хрвате из Хртковаца. Наравно да то није тачно, тачно је да ниједан Хрват није напустио Хртковце зато што га је неко терао. Ниједан! Размењивали су куће и добијали српске виле за своје скромне куће у Хртковцима. Зато што су Срби морали да напусте своје куће у Републици Српској Крајини, а Хрвати су могли да бирају. Добровољно, без притиска.

Уосталом, судија Антонети је код изрицања првостепене пресуде навео: „Мотиви у Хртковцима били су пре свега личне природе и потреба да се

обезбеди смештај Србима који су остали без крова над главом. Из говора Шешелја не може да се закључи да је учествовао директно у размени кућа, а што је приказано као главно средство за протеривање Хрвата.”

Др Војислав Шешел се у Хашком трибуналу бранио сам, али је пре одласка у Хаг формирао Тим који му је помагао припрему одбране. Много је људи прошло кроз тај тим, многи су отишли, али има нас који смо остали и сада настављамо рад у новом тиму. Лично сам поносна што сам била у првом саставу Тима за одбрану и што сам као члан тог тима сачекала председника по повратку са службеног пута. Нажалост, најбољи међу нама неће бити део новог тима. Зоран Красић, човек који је до последњег дана живота радио највише и најбоље.

Др Војислав Шешел је већ поднео захтев Механизму у Хагу да му се омогући право на улагање жалбе на другостепену пресуду и да му се одреди рок за најаву жалбе. Тужилаштво је у свом одговору на Шешелев захтев тражило да се захтев одбије, а Шешел је уложио реплику на одговор тужилаштва. То је почетак нове фазе борбе са Хашким трибуналом, сада Механизмом за међународне кривичне судове. Зато му је потребан нови тим који ће помагати припрему одбране. У нови тим Шешел је изабрао Вјерицу Радета, за шефа тима, Немању Шаровића, Петра Јојића, Уроша Кршића, Мирољуба Игњатовића, Ружицу Николић, Љиљану Михајловић, Марију Михаљ, Филипа Стојановића и Александру Белачић. За кејс менаџера тима изабрао је Андријану Арнаутовић. Нови тим је почео да ради и радићемо до коначне хашке Шешелеве победе.

Тим ће највећи део времена проводити у Хртковцима, тамо ће се директно прикупљати докази, узимати изјаве од свих становника Хртковаца, а радиће се у Шешелјевој кући, у којој је и главна канцеларија Комитета за одбрану др Војислава Шешелја.

Следећи потез Војислава Шешеља - разбијање мита о геноциду у Сребреници!

Пише: Александра Белачић, члан Председничког колегијума Српске радикалне странке

Последње две године председник Српске радикалне странке проф. др Војислав Шешељ заузет је писањем научног дела о Сребреници. Оно што је у почетку требало да буде једна књига, прерасло је у тротомни научни пројекат у коме ће Војислав Шешељ доказати да у Сребреници није било геноцида. Лидер српских радикала сакупио је изузетно обимну и квалитетну литературу коју је пажљиво проучио, користећи своје богато правничко знање да укаже на све нелогичности у тези да су Срби у Сребреници извршили геноцид над муслиманским становништвом.

Трећи део ове студије објављен је пре више месеци, други део излази из штампе до Међународног београдског сајма књига који ће се одржати крајем октобра, док се излазак првог дела очекује почетком 2019. године.

Војислав Шешељ је у више наврата говорио о књигама које пише и наглашавао да је у Сребреници дошло до кривичног дела стрељања ратних заробљеника, али да је стрељано највише 1200 заробљеника, војно способних мушкараца. Шешељ у свакој прилици истиче да је бројка од 8372 жртве, коју муслимани упорно намећу, нереално увећана уз помоћ

страног, западног фактора. Обзиром да апсолутно није дошло до стрељања жена, деце, болесника нити рањеника, а да геноцид преставља потпуно материјално уништење једне етничке, националне или верске групе, јасно је да у Сребреници није могло бити геноцида. Током рата на простору бивше СФРЈ никада није постојала намера да се група – муслимански живаљ – уништи као таква.

У књизи коју припрема Војислав Шешељ ће обрадити кључне хашке пресуде које се тичу Сребренице, као и пресуду Међународног суда правде за коју је недвосмислено доказао да је нелегална и противправна, обзиром да се заснива на противправним пресудама Хашког трибунала. Поред тога, он анализира бројне стране изворе, међу којима се истиче извештај Холандског института за ратну документацију.

Упоредо са писањем књига, лидер српских радикала активно прати поступак који се пред Специјалним судом у Београду води против групе од осам бивших припадника Специјалне бригаде МУП-а Републике Српске. Српски полицајци се терете за учествовање у масовном стрељању у Сребреници а поступак против њих покренут је на основу лажних оптужби које су муслимански правосудни органи пласирали корумпираним домаћим тужиоцима.

Након објављивања нових научних дела Војислава Шешеља, сребренички мит биће у потпуности демистификован и лажне оптужнице које заступају поткупљени тужиоци, страни агенти и разне невладине организације које се финансирају из западних фондова више неће имати прођу у Београду. Након централне промоције која ће бити одржана у Београду, Војислав Шешељ ће своја научна дела промовисати на трибинама широм Србије.

Британци стрелјали у Сребреници?!

Пише: Александра Белачић, члан Председничког колегијума Српске радикалне странке

Радећи на другом тому своје нове књиге „У Сребреници није било геноцида“, председник Српске радикалне странке проучио је обиман извештај Холандског института за ратну документацију. Овај извештај изворно је објављен на холандском језику, на 7500 новинарских шлајфни, да би потом био преведен на енглески језик, густо сложен на 3875 страница и објављен на интернету, где је јавно доступан свима који се интересују за тематику рата на простору бивше Југославије.

У делу холандског извештаја који се односи на догађаје у Сребреници, проф. др Војислав Шешељ наишао је на шокантан податак да је британска јединица САС била у Сребреници за време стрелјања муслимана. Извештај је састављен на основу сведочења припадника УНХЦР-а и холандских војника из Сребренице.

Холандски официр де Руитер први помиње британску умеша-

ност и жали се што они нису подносили никакве извештаје о ратним злочинима после ослобођења (или, како они кажу, „пада“) Сребренице. У тексту је описано како су преводилац Емир Суљагић и представник УНХЦР-а Алмир Рамић, одмах након ослобођења Сребренице, видели једног великог и снажног британског војника како се једне ноћи вратио сав блатњав, „као да је целе ноћи пузао“. Исти војник касније је виђен како пере своје ствари – пише у извештају. Извор за тај део у извештају је интервју Алмира Рамића из 1999. године.

У истом делу извештаја поставља се питање да ли су Британци могли да открију сазнања, због уништења комуникационог система, али се такође наводи и да су могли да користе комуникацијска средства војних посматрача Уједињених нација или Холандског батаљона. Холандски институт за ратну документацију такође наводи да Влада Велике

Британије није одобрила увид у информације о умешаности јединице САС у догађаје у Сребреници.

С обзиром на чињеницу да је овај податак држан у тајности и да представља нову информацију чак и за Војислава Шешеља, који најинтензивније прати све информације у вези са Сребреницом, лидер радикала основано сумња да су Британци учествовали у стрелјању муслимана. У прилог овој његовој претпоставци иде чињеница да још увек није утврђено која је јединица стрелјала на четири локације: Ораховац, брана у Петковићима, Дом културе Пилица и Козлук. Индикативно је и то што је управо Велика Британија била иницијатор доношења Резолуције о геноциду у Сребреници, иако је сада очигледно да су управо британске обавештајне службе имале значајну улогу, како у организацији, тако и у прикривању почињених злочина који су неправедно приписани Србима.

Радикали против шиптарског фестивала “Мирдита – Добар дан”!

Светска јавност деценијама уназад ћути о злочинима почињеним над Србима на Косову и Метохији. Брутална убиства, протеривање, отимање кућа и станова, паљење црква и манастира само су нека од зверстава која су прошла некажњено и без осуде. Малобројни шиптарски злочинци који су се нашли пред Хашким судом ослобођени су након ликвидација кључних сведока оптужбе.

Припадници антисрпских невладиних организација и политичких странака, исти они који су још 2008. одушевљено поздравили једнострано проглашење независности Косова, упорни су у томе да усред Београда промовишу тзв. државу Косово. То су покушали и овог лета, када су по четврти пут заказали фестивал „Мирдита – Добар дан”. Наводно је реч о манифестацији која промовише тзв. косовску културу, а заправо је у питању бесрамна промоција косовске независности, уз још бесрамније етикетирање Срба као ратних злочинаца и отворено кршење Устава и суверенитета Србије, будући да је у пријави Министарству унутрашњих послова наведено да је реч о „сусрету српских и косовских културних заједница”.

Министарство унутрашњих послова није нашло за сходно да забрани ову противустановну манифестацију, али је зато донело одлуку да забрани протестни скуп Српске радикалне странке. Упркос забрани, српски радикали су се окупили, решени да одбране част Београда и Београђана. За место окупљања изабран је плато испред Храма Светог Саве. Након што су запаљене свеће у спомен на страдале Србе са Косова и Метохије, поворка се упутила до просторија Центра за културну деконтаминацију, са намером да спречи одржавање „Мирди-

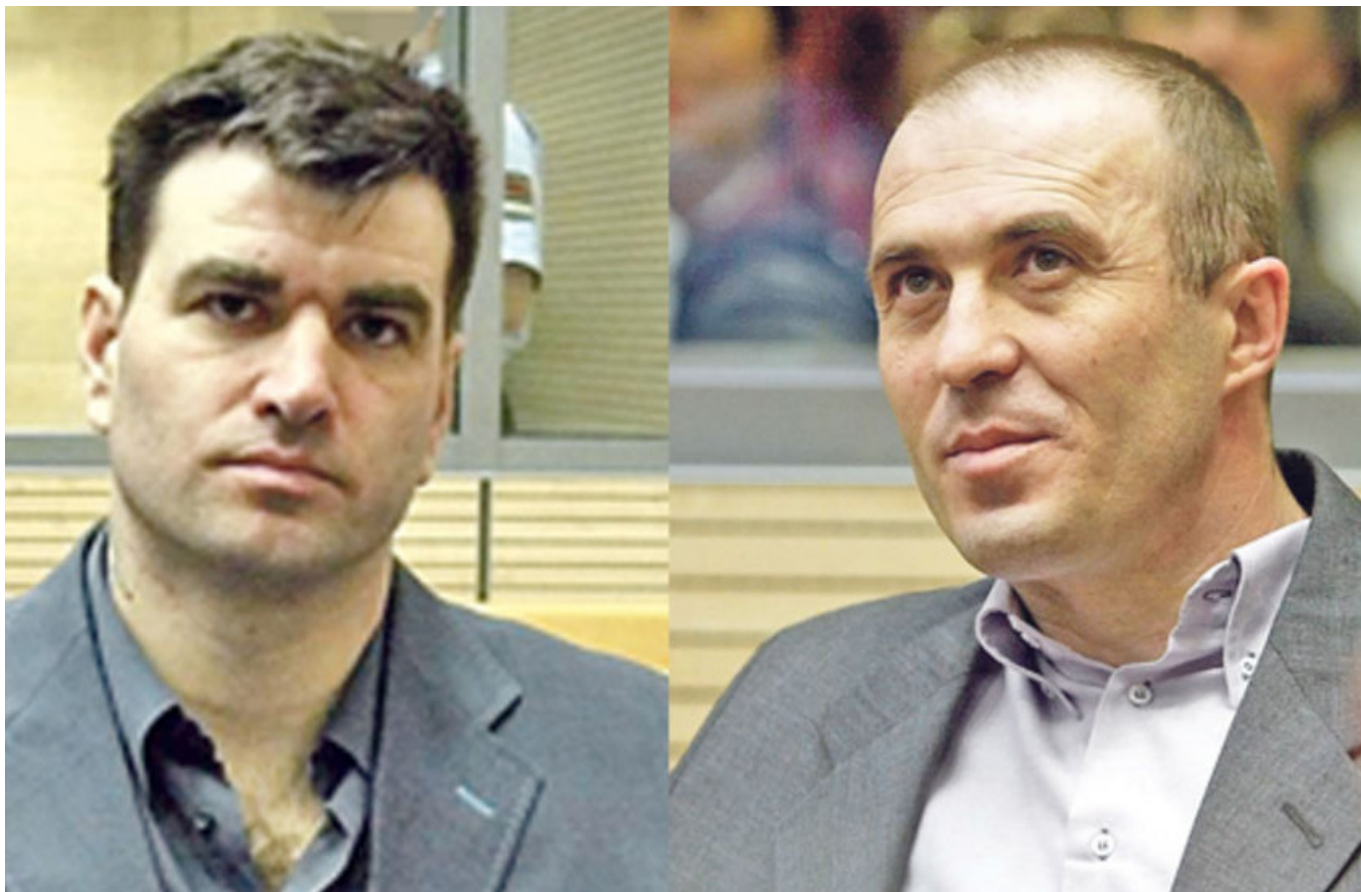
те”. Учесници поворке носили су фотографије на којима су приказани неки од најмонструознијих шиптарских злочина почињених над Србима и српским светињама.

Два кордона полиције спречила су српске радикале да приђу Центру за културну деконтаминацију, али протестанти се нису разишли, већ су пуштањем српских патриотских песама и наступом гуслара показали да у Београду још увек има грађана који национално достојанство и државни суверенитет и интегритет стављају испред тзв. европских и космополитских вредности.

Окупљенима се обратио председник Српске радикалне странке, проф. др Војислав Ше-

шељ, који је поручио: „Издаја у српском народу могла је привремено да прође, могла је да донесе невољу, несрећу, али није могла да победи у крајњем исходу. Ови који се зову Иницијатива младих за људска права, Либерално-демократска партија и слична антисрпска говна, неће за њих бити места у Београду, јер ће Београд свој патриотизам сачувати. Београд ће сачувати целу Србију и ослободити све покорене и окупиране српске земље, а ови издајници биће само као жуто труло лишће по коме ће свако газити, свако пљувати. Они који имају потомке, потомци ће их се стидети за сва времена. Ти су осуђени да падну у заборав, у мрак!”

Шешелъ посетио Легију и Звездана

Проф. др Војислав Шешелъ не одустаје од борбе са корумпираним судијама и обарања монтираних судских процеса! Након величанствене победе над Хашким трибуналом, Шешелъ је одлучио да демонстрира своје правничко знање и пред домаћим судовима. Одмах по доношењу ове одлуке, лидер радикала успео је да оствари оно што се чинило немогућим – у затвору у Забели посетио је прво Милорада Улемекa Легију, а само дан касније и Звездана Јовановића. И Улемек и Јовановић служе затворске казне од по 40 година, будући да су невини осуђени за убиство Зорана Ђинђића. Суђено им је у монтираном поступку нарученом од стране Ђинђићевих најближих сарадника, који су заправо иницијатори атентата на њега. И Милорад Улемек и Звездан Јовановић дали су Шешелу пуномоћје којим га овлашћују да, заједно са њиховим адвокатима, предузима све правне радње и улаже поднеске који су потребни

по ванредним правним лековима, како би се изборили за обнову поступка.

У бројним телевизијским емисијама и изјавама за медије које су уследиле, Шешелъ је навео да је сакупио велики број аргумената који иду у прилог тези да поступак треба обновити. Објаснио је да је признање Звездана Јовановића унапред припремљено, а да је његов потпис изнуђен батинама и претњама да ће чланови његове породице бити ликвидирани. Шешелъ је навео да у случају Легије такође постоји велики број појединости које би могле да оборе правоснажност пресуде и да ће јавност благовремено бити упозната са тим појединостима. Лидер радикала сматра да Легији треба понудити нагодбу, да добије помиловање од државе и буде пуштен на слободу пре истека казне, али да заузврат осветли друге крупне злочине о којима поседује информације – убиства Ивана Стамболића и Славка Ђурувије, атентат

на Вука Драшковића у Будви и убиство функционера СПО на Ибарској магистралу. Шешелъ је медијима такође открио информацију да је до сусрета са Легијом и Звезданом дошло на њихову иницијативу, након што је годину дана безуспешно покушавао да дође до њих.

Свега неколико дана након посете Забели, Војислав Шешелъ је у Специјалном суду у Београду присуствовао изрицању пресуде Легији и Звездану за тзв. побуну Јединице за специјалне операције. Пресуда је била ослобађајућа. Шешелъ је тада изјавио да је суђење због наводне побуне ЈСО 2001. године процес режиран са циљем да се тај догађај представи као покушај пуча. Објаснио је да пуча није било, да је протест био најављен и да припадници ЈСО на улици нису имали резервну муницију, те да су изашли у пратњи саобраћајне полиције, носећи само сопствено оружје.

Посланици Српске радикалне странке у одбрани интереса грађана

Пише: Вјерица Радета, потпредседник Српске радикалне странке и потпредседник Народне скупштине Републике Србије

После избора 2016. године, Српска радикална странка се вратила у Народну скупштину. Предвођени председником странке др Војиславом Шешељем, који је, због дужег службеног пута, дванаест година одсуствовао из Парламента, вратили смо се на велика врата.

Повратком у парламентарни живот Србије већ више од две године српски радикали указују на сваки лош потез Владе Републике Србије. Највећа смо опозициона политичка партија у Народној скупштини и једина

права опозициона странка. Ни један предлог Владе није прошао без озбиљних и аргументованих критика радикалских посланика. Нисмо, као Скотова опозиција, „млатили празну сламу“, већ озбиљно указивали на лоше предлоге и скретали пажњу како треба радити у интересу народа. Неки нас критикују да нисмо довољно оштри према Александру Вучићу и његовој власти. А јесмо. Најоштрији. Истина, не псујемо, не вређамо, али критикујемо. Најозбиљније. Критикујемо и

предлажемо решења. Свака дискусија др Војислава Шешеља је право предавање. О демократији, о људским и мањинским правима, о економској политици, о здравству, образовању, правосуђу... О свему што још увек нису научили ни посланици власти ни посланици самозване демократске опозиције. Из сваког нашег јавног наступа недвосмислено се види да смо опозиција власти, али не и опозиција народу.

Напредњаци су од претходника демократа наследили нај-

недемократскији пословник, који заправо онемогућава рад народних посланика. Док су били опозиција, критиковали су овај пословник, али сада им је добар јер им омогућава да „газдују Народном скупштином“.

Наследили су напредњаци много тога од својих претходника. Како и не би, када су на истом, како га зову, европском путу. То се најбоље види кроз скупштински рад. Уместо да доносе нове законе, да сваки сегмент друштва уређују у складу са потребама државе и народа, они само „козметички“ измене понеки члан постојећег досманлијског закона и онда то представљају као епохалне промене. Напредњачки посланици читају унапред написане текстове, хвале власт и Вучића, а најчешће не знају ни који је наслов предлога о којем „расправљају“.

Обједињавање расправе од десет, двадесет или тридесет предлога у једну тачку дневног реда онемогућава грађанима да сазнају о чему расправљају њихови народни посланици. Једино српски радикали кроз подношење и образлагање амандмана објашњавају народу истину и скрећу пажњу на лоше владине предлоге.

Сада би сваки представник власти рекао да је Народна скупштина у овом сазиву донела више од 250 закона. Формално – да. Суштински, ни приближно.

Донето је око 40 нових закона. Усвојили су скоро 100 измена и допуна постојећих закона. Оних које су донеле досманлије. Напредњаци их не замењују новим јер не желе да се мере заједничким западним газдама. Сви закони које доносе, и нови, и измењени, доносе се по директивама Европске уније. Зато и јесу далеко од реалних потреба грађана Србије.

Народна скупштина је ратификовала преко стотину међународних уговора и споразума. То су уговори и споразуми које су већ одавно потписали представници Владе, а посланици скупштинске већине их само потврде. Не питају ни због чега су поје-

дини министри потписали такве уговоре и споразуме, ни у чему се састоји интерес наше државе и нашег народа (а углавном га нема), не питају ни зашто се кроз те уговоре Србија сваки дан све више задужује. Не питају. Не знају. Не интересује их.

Уместо да са страхопоштовањем саслушају народне посланике, министри најчешће улазе у недопустиве политичке расправе, вређање посланика или потпуно игнорисање онога што народни посланик у расправи изнесе. Бахатост неких министара је апсолутно недопустива.

О односу Владе и Народне скупштине сликовито говори и податак да је Посланичка група Српске радикалне странке у претходном периоду поставила 85 озбиљних, за државу изузетно важних питања, а да је одговор стигао на свега 32 питања.

Већ се осећају негативне последице неких од четрдесетак нових закона које је донела скупштинска већина, и то управо оне на које су посланици Српске радикалне странке кроз расправу указивали. Нажалост, и овога пута смо, као и увек, били у праву.

Поводом Закона о уџбеницима свакодневно у медијима „искрсне“ неки нови скандал. Сакривање или скрнављење српске историје, скрнављење српског језика, скандалозни уџбеници за предшколску и најмлађу школску децу су редовна појава. Нисмо изненађени. Скретали смо пажњу на време. Ништа боље се није ни могло очекивати, с обзиром на чињеницу да нам уџбенике издају хрватски издавачи и да наставници сами бирају уџбенике по систему – ко да већу провизију.

Закон о дуалном образовању тек ће показати своје „резултате“. Школоваћемо занатлије, јер странцима треба јефтина радна снага, а образована омладина мора да тражи хлеба по белом свету, јер га у Србији нема. И о томе смо говорили у Народној скупштини, али нажалост, нема ко да чује.

Објашњавали смо колико је лош и непотребан Закон о ста-

новању и одржавању зграда. И дешава се управо оно на шта смо указивали. Бахати напредњачки активисти су добили сертификате за обављање посла управника стамбених зграда. Сваки од њих „води рачуна“ о неколико зграда, а станари морају, мимо своје воље, да их плаћају. Рачуни стижу кроз обједињену наплату Инфостана у Београду, или сличних јавних предузећа у осталим градовима. Па ко не плати, извршитељи спремно чекају плен.

Закон о спречавању насиља у породици, пун „рупа“ и нелогичности, најчешће неприменљив, није дао никакве резултате. Расправљали су се са српским радикалима и убеђивали нас да нисмо у праву. А били смо, нажалост. Биланс жртава породичног насиља, често са трагичним исходом, подсећа нас на то скоро свакодневно са насловних страна дневних новина.

Најгори од свих лоших закона које је напредњачка већина донела у последње две године свакако је Закон о пресађивању људских органа. Надамо се да ће га Уставни суд прогласити неуставним и спасити грађане од евентуалних ужасних злоупотреба.

Закон о пензијском и инвалидском осигурању усклађивање пензија је изместио из закона и пензионере препустио на милост и немилост Влади. Вучић би рекао – први пут у историји.

Могли бисмо овако о сваком предлогу...

За оне који нас неправедно оптужују да нисмо права опозиција, порука је да посланици Српске радикалне странке нису гласали ни за један предлог Владе Републике Србије. Тако ради права опозиција.

Гласали смо за споразум са Руском Федерацијом, са Кином и Републиком Српском. Тако ради државотворна странка, која и кроз парламентарни живот указује на погубност уласка Србије у Европску унију и неопходност успостављања свеобухватне сарадње и искреног партнерства са пријатељском Русијом и Кином.

Деловање посланичке групе Српске радикалне странке у Скупштини АП Војводине

Пише: Смиљана Гламочанин Варга, члан председничког колегијума Српске радикалне странке и потпредседник Скупштине АП Војводине

Посланичка група „Др Војислав Шешељ – Српска радикална странка“ у Скупштини АП Војводине броји десет посланика. Сви председници окружних одбора Српске радикалне странке из северне српске покрајине су и покрајински посланици. Шеф посланичке групе је Ђурађ Јакшић, његов заменик је Милан Ђук, а потпредседник Скупштине АП Војводине из Српске радикалне странке је Смиљана Гламочанин Варга.

Наша посланичка група је најактивнија на свакој седници, а наши посланици, чланови скупштинских одбора, најактивнији су на седницама одбора. Оштро и аргументовано критикујемо погрешне одлуке и потезе покрајинске владе. Када год је тема буџет, власт стрепи од дискусија наших посланика, јер ми савесно обављамо дужност коју су нам поверили. Свих десет посланика Српске радикалне странке веома се озбиљно припрема за сва-

ку седницу.

Са поносом можемо да наведемо неке од бројних значајних активности српских радикала у Скупштини северне српске покрајине. На седници Одбора за уставно-правни положај Покрајине и на седници Скупштине АПВ (одржаној 20. марта 2017. године) учествовали смо у расправи, подржали предлог и гласали за увођење традиционалних симбола српске Војводине – грб и заставу који су проглашени на Мајској народној скупштини 1848. године.

Чланови Одбора Скупштине Војводине за уставноправни положај покрајине, професор новосадског Правног факултета др Слободан Орловић и Смиљана Гламочанин Варга затражили су 17. децембра 2017. године од председника парламента Иштвана Пастора да сазове седницу одбора ради доношења предлога декларације којом би се поништио антиуставни и асимилатор-

ски акт некадашњег Одељења за унутрашње послове Главног народнослободилачког одбора Војводине, усвојен у Новом Саду 14. маја 1945. године. Посланичка група „Др Војислав Шешељ – Српска радикална странка“ је више пута предлагала допуну дневног реда овом тачком и постављала питање зашто се одбор не сазива. Одбор ни до данас није заказан, ово важно питање се није нашло на дневном реду, нити смо доби- ли икакав одговор!

Посланичка група „Др Војислав Шешељ – Српска радикална странка“ је упутила захтев Скупштини АП Војводине да се донесе одлука о покретању иницијативе за отварање Српско – руског центра за хитне интервенције на простору северне српске покрајине. Ми, српски радикали сматрамо да је Војводини неопходан један озбиљан центар за хитне интервенције у ванредним ситуацијама: у случају природних непогода, пожара и поплава, по узору на Српско – руски хуманитарни центар у Нишу, који је, без сумње, најбољи хуманитарни центар у овом делу Европе. Сакупили смо преко тридесет хиљада потписа, али покрајинске власти не хају за вољу грађана.

Став Српске радикалне странке је да аутономију северне српске покрајине треба укинути, из два основна разлога: грађани који живе у Војводини немају никакву добробит од постојања покрајинске администрације и свака аутономија води сепаратизму. Наравно, Српска радикална странка је озбиљна политичка странка, ми поштујемо Устав Републике Србије и зато учествујемо на покрајинским изборима и у раду покрајинске скупштине. Наш циљ је да освојимо две трећине посланичких мандата у Народној скупштини Републике Србије и да тако на уставан начин укинемо аутономију.

Зашто Српска радикална странка принципијелно не учествује у раду тзв. “женских” парламентарних мрежа?

Пише: Марина Недељковић, председник Савета за информисање Градског одбора Српске радикалне странке Нови Сад

Иако тема оснивања тзв. „женских”, али и многих других парламентарних мрежа и подорганизација није нова, у последње време се повела полемика зашто посланици Српске радикалне странке једини не желе да учествују у раду оваквих групација. Стога нам се чини да је неке ствари, које се по нама подразумевају и које су јасне као дан, још једном, у јавности, потребно поновити.

Принципијелно смо одбили да учествујемо у раду оваквих политичких организација зато што нам није потребна никаква „женска”, или било каква друга вештачки створена и фиктивно одржавана мрежа која доноси нове поделе међу посланицима и одборницима, како би знали које су наше дужности као политичких представника гласача Српске радикалне странке, али и свих осталих грађана у овој посредничкој демократији у којој живимо. Посланици и одборници Српске радикалне странке, без обзира на пол, род и остале различитости, представљају ставове странке и одговарају за то својој странци, а странка је та која излази пред грађане на изборе и одговара њима.

Нису нам потребне никакве наметнуте дискриминације и дељења у овај или онај табор и клан, да бисмо знали како да се понашамо и политички делујемо, и за скупштинском говорницом и ван ње, ни када да пружимо руку, поставимо се пријатељски, или пак заштитнички према колегама, а поготову колегицима.

Ја лично, свој животни и политички пут одавно сам одабрала. Суштински од самог детињства, за шта је заслужна пре свега моја породица и окружење, али и друштвена збивања на овим просторима на којима сам се родила и одрастала, а фактички и фор-

мално-правно од када сам се са 19 година учланила у Српску радикалну странку. Од тог пута ни једног јединог тренутка нисам одустала, ни када је било добро, а поготову не када је било најтеже. Зато што је мој оријентир, као суза чиста, бесмртна идеологија српског национализма. Та идеологија, својим смислом и суштином живота свих Срба (без обзира на вероисповест) у једној заједничкој држави превазилази и трансцендира све остале поделе и разједињавања нашег народа. А управо ова подела о којој говоримо, на мушке и женске посланике, једна је од најозбиљнијих, са потенцијално опасним последицама по наше друштво у целини и његову кохезију.

Зар у српској Атини, граду у којем су жене први пут на тлу Европе имале прилику да својим учешћем и гласом постану део историје, доприневши тако присаједињењу Баната, Бачке и Барање матици Србији, има места да се међусобно делимо на мушкарце и жене? Да правимо разлике у правима, положају, улози и значају мушких и женских политичара? Зар жене не смеју да се подједнако боре и за права

мушкараца и жена, за права свих нас као грађана, и обратно?

Ми српски радикали још једном позивамо да се сви заједно окренемо правим животним проблемима грађана и да се, зарад бољег сутра свих нас, оставимо прозападне демагогије и стварања нових подела у нашем народу. Управо из разлога што у нашој историји није мањкало подела и намерног разједињавања народа. Сетите се само дихотомија четници – партизани, Срби са ове – Срби са оне стране Дрине и тако у недоглед. Зашто? Зато што је народ који је разједињен увек слаб. Поготову када те поделе започну изнутра, у самој сржи националног бића. Нису за цаба мудри умови, војсковође и државници одвајкада говорили „Завади, па владај!”

Зарад бољег сутра и генерација које тек долазе, не дајмо се поново заварати паролама, празним причама и новим, вештачким, подметнутим поделама. Због свих нас и нашег заједничког бољег сутра, без обзира на све различитости између нас, које неминовно постоје и које ћемо ми српски радикали увек поштовати.

Спречићемо Златибора Лончара да нам узима органе!

Пише: Вјерица Радета, потпредседник Српске радикалне странке и потпредседник Народне скупштине Републике Србије

Закон о пресађивању људских органа изазвао је велику буру у јавности. Не зна се да ли је већи страх од примене тог закона или од чињенице да ће над његовом применом бдети Златибор Лончар, човек са злогласним надимком „Доктор Смрт“. Овај закон, када би остао на снази, био би сигурно највећи извор корупције. И најопаснији. Без претеривања, нова жута кућа у најави! Тешко је и замислити какав би то ужас био. Свако ко се из-

ричито не успротиви узимању органа, потенцијална је мета. Поставља се питање колико би се заиста лечили људи после тешких саобраћајних или неких других несрећа. Да ли би их лечили или брже-боље проглашавали мождану смрт! То је смрт у којој је човек заправо жив, на апаратима. Да ли би код неких превладала етика и Хипократова заклетва или висока цена људских органа, поготово у иностранству. А овај закон је улазница Срби-

је у Борд Евротранспланта. То значи – ми њима људске органе када затраже, они нама ако имају. Још један данак суманутог пута у Европску унију!

Не мислимо ми да би лекари масовно учествовали у овако монструозним радњама. Наши лекари су и стручни и савесни. Највећи број њих. Проблем је одредба Закона која прописује да ће о узимању органа одлучивати по два лекара у медицинском центру где се појави погодан пацијент и да ће та

два лекара одређивати министар лично. Златибор Лончар лично! Ова чињеница уноси посебан неспокој.

Када и не би било сумњи у примену овог закона, његов кључни члан 23. морао би се огласити неуставним зато што је у супротности са члановима 23. и 25. Устава Републике Србије. Зато је Српска радикална странка упутила Уставном суду Иницијативу за оцену уставности члана 23. Закона о пресађивању људских органа. Очекујемо да Уставни суд донесе уставну, а не политичку одлуку.

РАЗЛОЗИ ОСПОРАВАЊА

Народна скупштина Републике Србије донела је 24. јула 2018. године Закон о пресађивању органа. Закон је ступио на снагу 2. августа 2018. године.

Чланом 23. овог Закона прописано је: „Људски органи са умрлог лица могу се узети ради пресађивања уколико се пунолетни пословно способан давалац пре смрти томе није усмено или у писменом облику за живота противио, односно ако се томе у тренутку смрти није изричито успротивио родитељ, супружник, ванбрачни партнер или пунолетно дете умрлог.

Изузетно од става 1. овог члана, ако умрло лице нема сроднике из става 1. овог члана, људски органи са умрлог лица могу се узети ако се томе, у тренутку смрти, није изричито успротивио побочни сродник закључно са другим степеном родства.

Координатор за даривање људских органа, односно члан координационог тима, дужан је да чланове породице умрлог лица из става 1. овог члана, након утврђене смрти, на одговарајући начин упозна са даљим поступањем, као и условима за даривање људских органа из става 1. овог члана.

Са умрлог малолетног лица, које је за живота било под родитељским старањем, дозвољено

је узимање људских органа само на основу писменог пристанка оба родитеља, односно једног родитеља уколико је други родитељ умро или је непознат.

Са умрлог малолетног лица које је за живота било без родитељског старања, дозвољено је узимање људских органа само на основу сагласности етичког одбора здравствене установе који се образује у складу са законом којим се уређује здравствена заштита.

Са умрлог пунолетног лица коме је за живота на основу одлуке надлежног органа делимично или у потпуности одузета пословна способност, дозвољено је узимање људских органа само на основу сагласности етичког одбора здравствене установе који се образује у складу са законом којим се уређује здравствена заштита.

Са умрлог лица које није држављанин Републике Србије, односно нема стално настањење у Републици Србији, дозвољено је узимати људске органе на основу писменог пристанка супружника, односно ванбрачног партнера, родитеља, пунолетног брата, односно сестре или пунолетног детета умрлог лица.”

Сваки став овог члана споран је са аспекта Устава и гарантованих људских права.

Овај закон, односно његов члан 23. у потпуности занемарује права зајемчена Уставом. Чланом 23. Устава Републике Србије прописано је: „Људско достојанство је неприкосновено и сви су дужни да га поштују и штите.

Свако има право на слободан развој личности, ако тиме не крши права других.”

Члан 25. Устава Републике Србије гарантује: „Физички и психички интегритет је неповредив.

Нико не може бити изложен мучењу, нечовечном или понижавајућем поступању или кажњавању, нити подвргнут медицинским или научним огледима без свог слободно датог пристанка.”

Чланом 23. Закона о пресађивању људских органа грубо

су погажене одредбе чланова 23. и 25. Устава. Не може се законом наметнути нешто што је супротно Уставу. Донирање органа ради пресађивања могуће је само ако је то искључива воља донора. Не може се донором звати неко коме се органи узимају мимо његове воље, а то представљати као добровољан чин. Став 1. члана 23. Закона прописује да се органи узимају са умрлог лица уколико се лице пре смрти није томе успротивило, усмено или у писаној форми.

Поставља се питање ко је то лице коме је неко усмено саопштио да се противи пресађивању органа у случају можда неке смрти, и ако јесте, шта је гаранција да ће то лице и пренети такву информацију у критичном моменту. Ово је апсолутно неодрживо и доводи у питање правну сигурност.

С друге стране, немогуће је очекивати да ће се људи који не желе да им се узимају органи ради трансплантације масовно обраћати Управи за биомедицину. Из више разлога. Велики број становника Србије и не зна да им прети опасност да ће им бити трансплантирани органи у случају можда неке смрти, а то заправо не желе. Чињеница је да су наши људи прилично неинформисани, а и информација о могућности да се успротиве узимању органа „стидљиво” се појављивала у медијима, с очигледном намером да се обезбеди што већи број потенцијалних донора. Осим тога, Србија још увек није цела покривена интернет мрежом, у многим местима мреже мобилне телефоније нису доступне, а постоје крајеви где нема ни фиксних телефона. Службени гласник ипак користе само они којима је то потребно ради посла којим се баве. Правници, пре свега. Како је онда могуће очекивати да ће људи из тих делова Србије бити у могућности да се изричито успротиве да им се органи користе за трансплантацију? А можда нека смрт

свакако може да им се деси.

Нереално је очекивати да млади људи размишљају о смрти и да их уопште интересује тематика трансплантације органа. Нажалост, у саобраћајним несрећама су најчешће повређени млади људи и као последица тих несрећа доспевају стање мождане смрти. Могуће је да би велики број њих био против донирања органа, да су евентуално о томе уопште размишљали.

Постоје људи који никада не би пристали да се њима трансплантира неки орган другог лица, али не би дозволили ни да се њихови органи некоме донирају. То су они који пристају на лечење, на операције, на сваку врсту медицинске помоћи, али мисле да треба да живе онолико колико им је Бог одредио, са органима са којима су рођени. Многи од њих не знају да могу Управи за биомедицину доставити изјаву да не желе да им се узимају органи ради пресађивања.

Сва та права гарантује Устав Републике Србије, али их крши члан 23. Закона о трансплантацији органа. Зато овај члан мора бити проглашен неуставним.

Питање мождане смрти је такође дискутабилно, посебно међу лаицима за медицину. Човек у фази мождане смрти је још увек жив. Уосталом, органи и не могу да се узимају од лица која нису жива.

Узимање људских органа од умрлог лица због пресађивања другом лицу, како прописује члан 22. Закона о пресађивању људских органа, може се извршити искључиво после дијагностификовања и утврђивања смрти на основу медицинских критеријума. Смрт таквих лица по неуролошким критеријумима утврђује комисија од два доктора медицине. Интересантан је став 4. овог члана, према којем „медицинске критеријуме, начин и услове за утврђивање смрти, као и састав и начин избора комисије, прописује министар”. Ко би се усудио да одлуку о завр-

шетку свог живота повери актуелном министру, с обзиром на бремене које он носи на свом имену, ко би имао поверења?! Или, шта ако неки будући министар здравља не буде лекар? А то је свакако могуће.

Наравно, постоје и људи који су спремни да прихвате да им два лекара дијагностикују и утврде мождану смрт. Ако то желе, треба им тако нешто и омогућити. Зато смо уверени да није могуће прихватити одредбу која прописује да се то неће десити само ономе ко се изричито супротстави, већ то треба омогућити ономе ко то жели, и то тако што ће такво лице унапред потписати изјаву своје воље и на тај начин добровољно постати донор органа.

Расправа о члану 22. Закона о пресађивању људских органа је превасходно за медицинску струку, али судије Уставног суда га свакако морају имати у виду код проглашења неуставним члана 23. овог закона.

Ставом 2. оспораваног члана 23. Закона о пресађивању људских органа прописано је да чланови породице могу да се успротиве узимању органа њиховог сродника у тренутку смрти. Тренутак смрти утврђује комисија од два члана по избору министра. Оспоравани члан не објашњава шта се дешава ако нико од законом прописаних сродника физички није присутан у здравственој установи где је проглашена смрт њиховог сродника. Тумачењем духа и циља Закона закључује се да би од таквог лица били узети органи ради пресађивања. Чланови породице могу се појавити у здравственој установи у току хируршког захвата или по његовом завршетку и њихово изричито противљење није могуће, а ситуација да се то деси је апсолутно могућа. Лице може доживети несрећу и ван места боравка, свог и чланова своје породице. За утврђивање мождане смрти није потребна ничија сагласност и на такву одлуку двочлане комисије не

може дуго да се чека, а за узимање органа ради пресађивања још мање. Злоупотреба овакве ситуације била би директно кршење чланова 23. и 25. Устава Републике Србије, а очигледно је да је злоупотреба у таквој ситуацији могућа и веома вероватна.

Став 3. Закона у колизији је са ставом 2. Ставом 3. прописано је да је координатор за даровање људских органа дужан да чланове породице након утврђене смрти упозна са даљим поступком. Како након утврђене смрти, ако став 2. каже у тренутку смрти?! И како у ситуацији описаној у претходном пасусу?

Став 4. члана 23. регулише поступање са малолетним лицима без родитељског старања. Сагласност за узимање органа од малолетних лица даје етички одбор установе у којој је констатована мождана смрт малолетног лица. Занемарује се чињеница да свако малолетно лице има некога ко се стара о њему. Ако нема родитеље, има старатеље, хранитељске породице или у крајњем случају центар за социјални рад. Зашто се нико од њих не пита и како се у таквим тренуцима утврђују такве чињенице? Закон не даје одговор на то питање, али став 4. члана 23. Закона испуњава своју сврху јер омогућава узимање органа малолетних лица, фактички без питања и без ичије сагласности.

Слично је и са лицима којима је делимично или у потпуности одузета пословна способност. У ставу 5. члана 23. прописано је да се узимање органа од оваквих лица врши уз сагласност етичког одбора. Чланови породице се не помињу. А мора постојати неко ко је у поступку одређен да се стара о лицу којем је делимично или у потпуности одузета пословна способност. То свакако није етички одбор здравствене установе у којој се констатује „смрт” лица са делимично или у потпуности одузетом пословном способношћу.

Став 6. оспораваног члана прописује под којим услови-

ма се узимају органи страним држављанима и каже да је то могуће само уз писмени пристанак чланова породице. То је најчешће немогуће обезбедити, јер се странцима може десити смрт док су на пропутовању кроз Србију, и то без иког од чланова уже породице. Да ли ће координатор у овом случају поступати у складу са ставом 3. члана 23. Закона, што му даје могућност да потребну сагласност прибави накнадно.

Велико је неповерење и страх становништва од примене овог закона. Не треба занемарити чињеницу да у Србији још увек нема помака у истрагама око несталих беба и сумњи да су нестале баш у медицинским установама. А и без обзира на то, чланом 23. Закона крше се права која гарантују чланови 23. и 25. Устава Републике Србије.

Слично је и са чланом 24., где је у ставу 1. тачка 2. предвиђено да ће доктор медицине, пре узимања људских органа, проверити „услове пристанка, односно непостојање противљења из члана 23. овог закона.”

Да ли је ово уопште могуће? Од констатовања можда не смрти до узимања људских органа време је ограничено и доктор медицине мора да брине управо о томе и да организује узимање органа. Како ће тај доктор медицине установити „непостојање противљења”, ако је противљење усмено? Како ће утврдити ко су лица која треба да се изјасне о узимању органа? Ово је апсолутно неприменљиво и непоуздано. И што је најгоре, управо ова одредба може бити извор корупције и злоупотребе.

Много једноставније, а што је најважније, у складу са Уставом Републике Србије, било би да се свако ко жели, добровољно пријави да жели да буде донор људских органа након евентуалне можда не смрти, да постоји регистар таквих лица и да се подаци о потенцијалним донорима добијају једним потезом на компјутеру.

Уколико Уставни суд донесе једино могућу одлуку, да члан 23.

Закона о пресађивању органа није сагласан са члановима 23. и 25. Устава Републике Србије, онда би, у правно-техничкој редакцији Закона, одредбе чланова 22. и 24. претрпеле одговарајуће измене.

Тачно је да члан 23. предвиђа могућност да се сродници „умрлог” лица могу непосредно после проглашења смрти свог сродника успротивити узимању органа. Нехумано је тражити од сродника у таквим тешким животним ситуацијама да се изјашњавају на те околности. Што је још важније, правно је неодрживо. Поставља се питање да ли су, на пример, родитељи који изгубе дете у стању потпуне урачунљивости у тим тренуцима, да ли су у стању да чују и схвате питање. Посебно је спорно ако доктор медицине потврди да су родитељи, или други сродници означени у Закону дали усмени пристанак за узимање људских органа од свог сродника. Како се може гарантовати да су они то заиста учинили? Или, шта ако их тај доктор медицине обмане да је њихов сродник унапред дао усмену сагласност да се не противи узимању органа? На крају, да ли блиске сроднике неко уопште пита да ли се изричито супротстављају узимању органа од њиховог сродника? Закон предвиђа да они могу да се успротиве, али нико у здравственој установи нема обавезу да то од њих тражи. Закон нема одговор ни на питање како се у тако ограниченом временском периоду утврђује степен сродства. Теоретски је могуће да се уместо члана породице умрлог лица појави лице чији члан породице чека на трансплантацију неког органа, да се лажно представи и саопшти да се не противи узимању органа са умрлог лица. Закон је оставио такву могућност којом би се на најгрубљи могући начин погазила Уставом гарантована права и лица чији би органи евентуално били узети ради пресађивања другом лицу, али и права његових сродника. Идентификација сродника и утврђивање степена сродства у таквим тренуцима су

немогући. Не може се очекивати да чланови породице, када приме вест о трагичном случају, пре одласка у здравствену установу сврате у општину по извод из матичних књига да би доказали степен сродства са лицем за које се чека да се прогласи мртвим (да ли се чека?!), а само на тај начин идентификовани би могли да се изричито успротиве узимању органа од својих сродника.

Много је питања на која спорни члан 23. Закона не даје одговоре и која истовремено доводе у сумњу и уставни основ и правичност овог члана.

Очигледно је једино то да је Закон донет да би се обезбедило што већи број лица којима би се могли узети органи ради пресађивања и да би се обезбедило довољан број органа како би Србија била примљена у Борд Евротранспланта, како је обећао актуелни министар.

Обећања која дају представници власти који желе да уведу Србију у Европску унију не могу да обавезују Уставни суд Републике Србије, јер Уставни суд није политички орган и једино о чему мора да води рачуна је поштовање Устава и заштита уставности и законитости.

Члан 23. Закона о пресађивању органа је атак на физички интегритет појединца и зато Уставни суд мора донети одлуку да тај члан није у сагласности са члановима 23. и 25. Устава Републике Србије.

У складу са наведеним чињеницама, предлажемо да Уставни суд утврди да члан 23. Закона о пресађивању људских органа (Службени гласник РС, бр. 57/2018 од 25. јула 2018) није у сагласности са члановима 23. и 25. Устава Републике Србије.

**СРПСКА
РАДИКАЛНА
СТРАНКА**

**Председник
Др Војислав Шешељ**

Како је систематски уништавана српска пољопривреда

Пише: Марина Недељковић, председник Савета за информисање Градског одбора Српске радикалне странке Нови Сад

Једна пољска пословица каже да, уколико је сељак сиромашан, сиромашна је и цела земља, а добро је познато да је у народним мудростима, по правилу, на најједноставнији начин изречена истина о свакој друштвеној појави која нас окружује. Зависи само да ли смо и колико спремни да тој истини погледамо у очи и са њом се суочимо. Српско друштво је кроз своју историју било дубоко сељачко, изистински аграрно, а данас, пратећи његов развој, не можемо а да се не упитамо докле смо стигли и каква судбина очекује српског сељака у овим неизвесним и незахвалним временима свеобухватних друштвених и политичких промена, чији резултат

са стрепњом очекујемо. Махом је управо српски сељак био тај који је полагао живот на олтар отаџбине у балканским ратовима и Првом светском рату, у ратовима за ослобођење, након којих се суочио са изазовима опоравка државе и огромним дуговањима, која за време велике светске економске кризе постају неподношљива. А кроз особене муке друштвени слој сељаштва прошао је и у време које је уследило након Другог светског рата, током комунистичке владавине и покушаја присилне колективизације пољопривреде, уситњене поседовне структуре сељачких газдинстава и сукобљености између државног и приватног сектора својине, уз неизбежне

аграрне реформе које су тада пратиле општу политику друштвеног развоја. Иако су се од тада до данас друштвене, економске и политичке околности у којима српски сељак живи и ради умногоме промениле, питање његовог опстанка остаје суштински исто. Од куке и мотике до ере глобализације, техничко-технолошког напретка, предузетништва и механизације, у ваздуху и даље лебди питање: имају ли српски сељак и његово газдинство снагу да преживе и одоле?

Упркос актуелности процеса модернизације, чињеница је да се српско друштво пред истим задатком налази већ две стотине година. Након урушавања социјалистичких

система југоисточне Европе, питање модернизације није постало превазиђено, напротив. Оно се поново актуелизује у форми концепта „транзиције“ и са њим неодојивог процеса приватизације друштвене (државне) својине у приватну. Закону о приватизацији, донетом 2001. године, претходила је акумулација економског капитала, током деведесетих година, од стране јавности добро познатих лица, уз подршку тадашњих политичких структура. Одабране методе приватизације, аукција и тендер, никако нису биле случајне, јер управо је на тај начин омогућена „легална“ отимачина пољопривредног земљишта, поготову на територији северне српске покрајине Војводине. Шта се ту тачно дешавало? Након прве извршене приватизације у сфери пољопривреде, 2002. године, током читаве наредне деценије спровођен је један образац који је ишао наруку само новим власницима огромних поседа, који су успевали да, по принципу „купи јефтино, продај скупо“, забележе у катастру права богатства изражена у десетинама хиљада хектара. Приватизације су се по правилу спроводиле без претходно јасног разграничења између друштвене својине, као јединог могућег предмета продаје и државе и задружне својине (земљишта) коју је до тог тренутка предузеће користило, али не и законски поседовало. Резултат такве политике је раскид скоро сваке треће приватизације у пољопривреди и дефинитивно задобијање дискутабилног и сумњивог статуса целокупног процеса приватизације у српском друштву почетком 21. века, у време такозваних великих „демократских“ промена.

Пољопривреда је за нас српске радикале највећа развојна шанса српског друштва, али не на декларативном нивоу, као за оне који од 2000. године па наовамо, као омађијани хрле у Европску унију. Тамо где

нас никада нису ни хтели. Лете као муве без главе, не увиђајући колико штете наносе српском сељаку, пристајући на споразуме попут онога о стабилизацији и придруживању, потписаног 2008. године, којим су границе наше земље остале потпуно отворене за пољопривредне производе са иностраног тржишта, који су скроз преплавили домаће и девалоризовали њихову цену. Јалова, на силу наметнута и надасве штетна политика чија је основна крилатица парола „Европска унија нема алтернативу“, која се спроводи од 2000. године и досманлијске булдожер револуције, коштала нас је много, а није нам донела практично ништа. Барем – ништа добро. Захваљујући таквој погубној догми, наше фабрике су распродате у бесцење, радници поотпуштани, земља навелико отимана, а пољопривредни комбинати покуповани за тепсију рибе, како би се плодовима наше земље сладили неки нови велепоседници, забринуте само за сопствени интерес. Грађанима Србије пласирана је прича да је горепоменути Споразум трачак наде и светлости у нашем мраку и обневиделости. Међутим, десет година касније на сопственој кожи смо осетили колико заправо кошта „европски пут Србије“, као обично мртво слово на папиру и симбол пропале политике једног времена (које, нажалост, још увек траје).

Од првог дана месеца септембра прошле године, на основу потписаног споразума, страни држављани на легалан начин могу да постану купци наших ораница, односно пољопривредног земљишта које се налази у власништву државе и које наш закон дефинише као добро од националног значаја. Овакав однос према националним ресурсима представља потпуни историјски преседан и Србија ће, на овај начин, ако се буде слепо држала свог нескретања са Евро-пута бити прва, али по злу и нево-

љи. Тако су наше власти једине које су се усудиле на овакав корак, иако је од првога дана јасно да он представља чист суноврат нашег националног бића. То значи да нисмо научили ништа из искуства осталих земља које су се нашле у сличној позицији, а које су и те како показале зубе ЕУ-машинерији и успеле да у преговорима испослују знатно боље услове у свом интересу, па чак и потпуну забрану продаје земље странцима, као у случају Мађарске и Хрватске.

Оваква ситуација у нашој пољопривреди и вишедеценијски немаран однос државе према аграрном сектору резултирали су погоршањем односа цена, на штету примарних пољопривредних производа, те нерентабилношћу саме пољопривредне производње. Један од главних задатака креатора наше руралне стратегије тренутно би требало да подразумева одабир и конципирање адекватног развојног плана, односно модела пољопривредног привређивања, који ће претпостављати или опредељеност државне интервенције и субвенција ка пословању индивидуалних породичних газдинстава и задружног покрета, или пружање подршке новој економској елити и латифундијама капиталистичког типа. Иако данас више од половине светског становништва живи у градовима и иако смо деценијама уназад били свесни хрљења становништва из села у град у потрази за бољим сутра, чини се да се данас све више враћамо и окрећемо ономе што је рурално, изворно и сељачко у нама, схватајући, заправо, да нам другачије опстанка заправо и нема.

И како боље завршити овај текст, него стиховима нашег Алексе Шантића:

„Сјутра, кад оштри заблестају српи и сноп до снопа као злато пане, снова ће тећи крв из моје ране и снова пати, сељаче и трпи...”

Српски радикали против асимилаторског акта којим су комунистичке власти насилно преводиле Буњевце у Хрвате!

Пише: Смиљана Гламочанин Варга, члан председничког колегијума Српске радикалне странке и потпредседник Скупштине АП Војводине

Историју Србије је обележило много великих људи, великих и часних победа и значајних датума. Двадесет пети новембар је велики, славан и значајан дан за Србију и северну српску покрајину – Војводину.

Двадесет петог новембра 1918. године на Великој народној скупштини Срба, Буњеваца и осталих Словена, одржаној у Новом Саду, донета је одлука о присаједињењу Баната, Бачке и Барање Краљевини Србији.

Дан раније, Велики народни збор у Руми прогласио је присаједињење Срема Краљевини Србији.

Слободно можемо да кажемо

да се тог 25. новембра 1918. године завршила једна епоха и започела нова. Пре свега за српски народ, али и за све оне који хлеб и небо деле са Србима.

Како је Јаков Јаша Томић тада рекао и написао – И срцем и разумом гласали су ЗА, на Великој Народној скупштини, Срби, Буњевци, Словаци, Русини и остали Словени.

Уз Србе, најзначајнију улогу у присаједињењу имали су Буњевци. Заједно са Србима сањали су ослобођење од аустроугарског јарма. Сан о слободи за Буњевце је значио сан о животу у Србији. Србију су Буњевци одувек доживљавали

као своју једину отаџбину.

Могу са поносом да кажем да је међу 84 буњевачка посланика који су на Великој народној скупштини гласали за присаједињење Србији, био и мој чукундеда по мајци, Иван Еветовић.

После Другог светског рата Буњевцима је нанета велика неправда. Четрнаестог маја 1945. године комунистичке власти су донеле уредбу којом су наредиле да се Буњевци могу изјашњавати само као Хрвати.

Ту неправду нанету Буњевцима, који су посебна етничка група која је везала своју судбину за Србе и Србију, морамо исправити.

С обзиром да сам по мајци Буњевка, моји бака и деда су ми причали колико су се поражено и понижено осећали када су им на попису после Другог светског рата, када су на питање које су нације, одговарали – Буњевци, пописивачи рекли: „То не постоји, ви сте Хрвати” и тако их и пописали! Замислите тај осећај када вам ускраћују право да будете то што јесте и што су били и ваши преци.

Српска радикална странка неће одустати од подршке на-

шој браћи Буњевцима да сачувају свој етнички и културни идентитет, свој језик и стваралаштво и од борбе да са поносом могу да се изјасне да су оно што јесу – Буњевци и да у нашој заједничкој отаџбини Србији имају место које заслужују и које им припада.

Национални савет буњевачке мањине пре годину дана предао је предлог закључка Скупштини Војводине да се наредба Главног народноослободилачког одбора од 14. маја 1945. године (којом

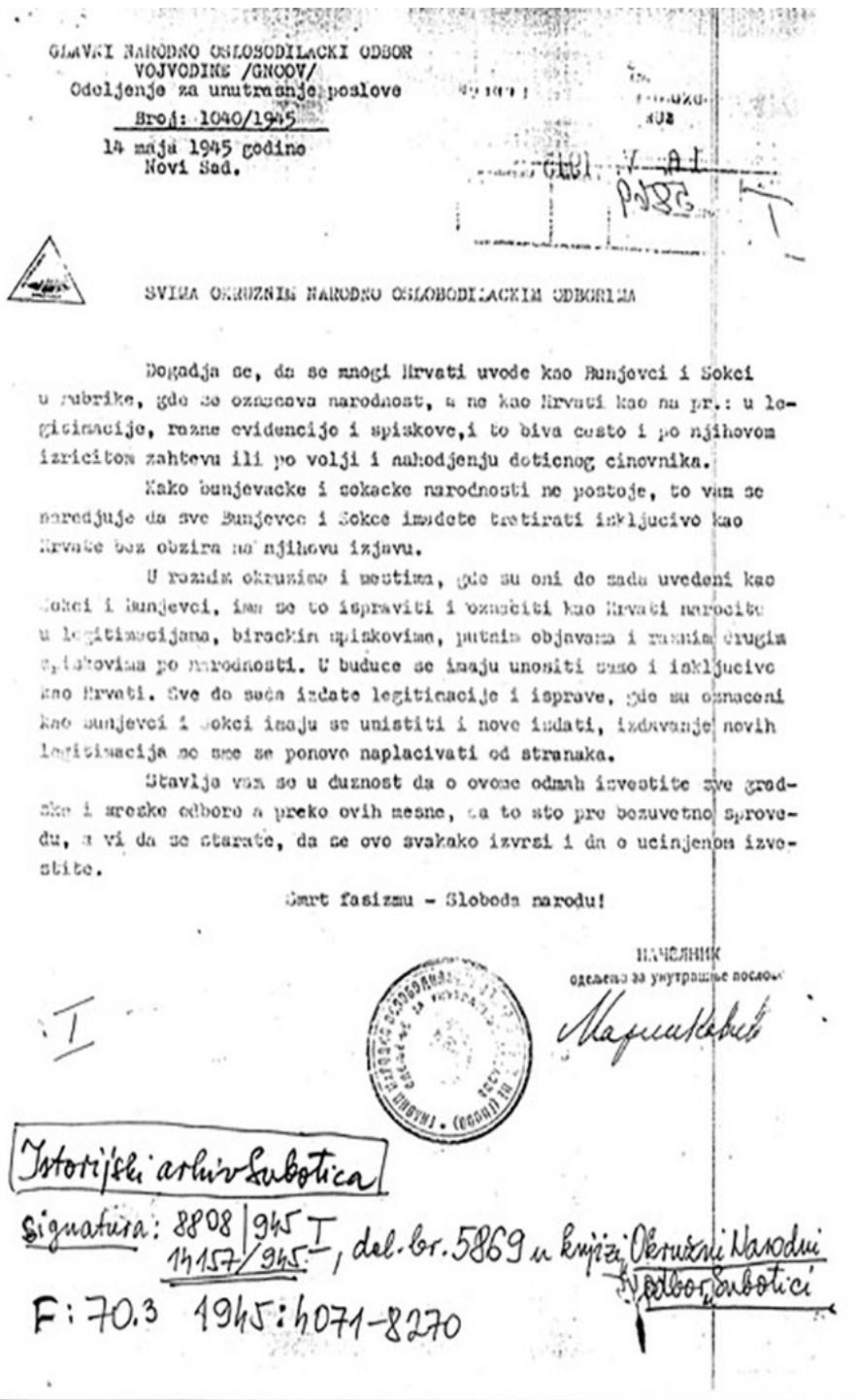
Буњевци могу да се изјашњавају једино као Хрвати) прогласи актом насилне асимилације и дискриминације према Буњевцима, противним људским правима и слободама.

Скупштина Војводине до сада тај предлог није ни узела у разматрање.

Посланичка група „Др Војислав Шешел – Српска радикална странка” подржава овај предлог Националног савета буњевачке мањине и позваће на одговорност председника Скупштине АП Војводина Иштвана Пастора због игнорисања овако важног питања. Владајућој већини су пуна уста приче о људским и мањинским правима, а жмуре пред реалним проблемом и пред неправдом нанетом Буњевцима у северној српској покрајини.

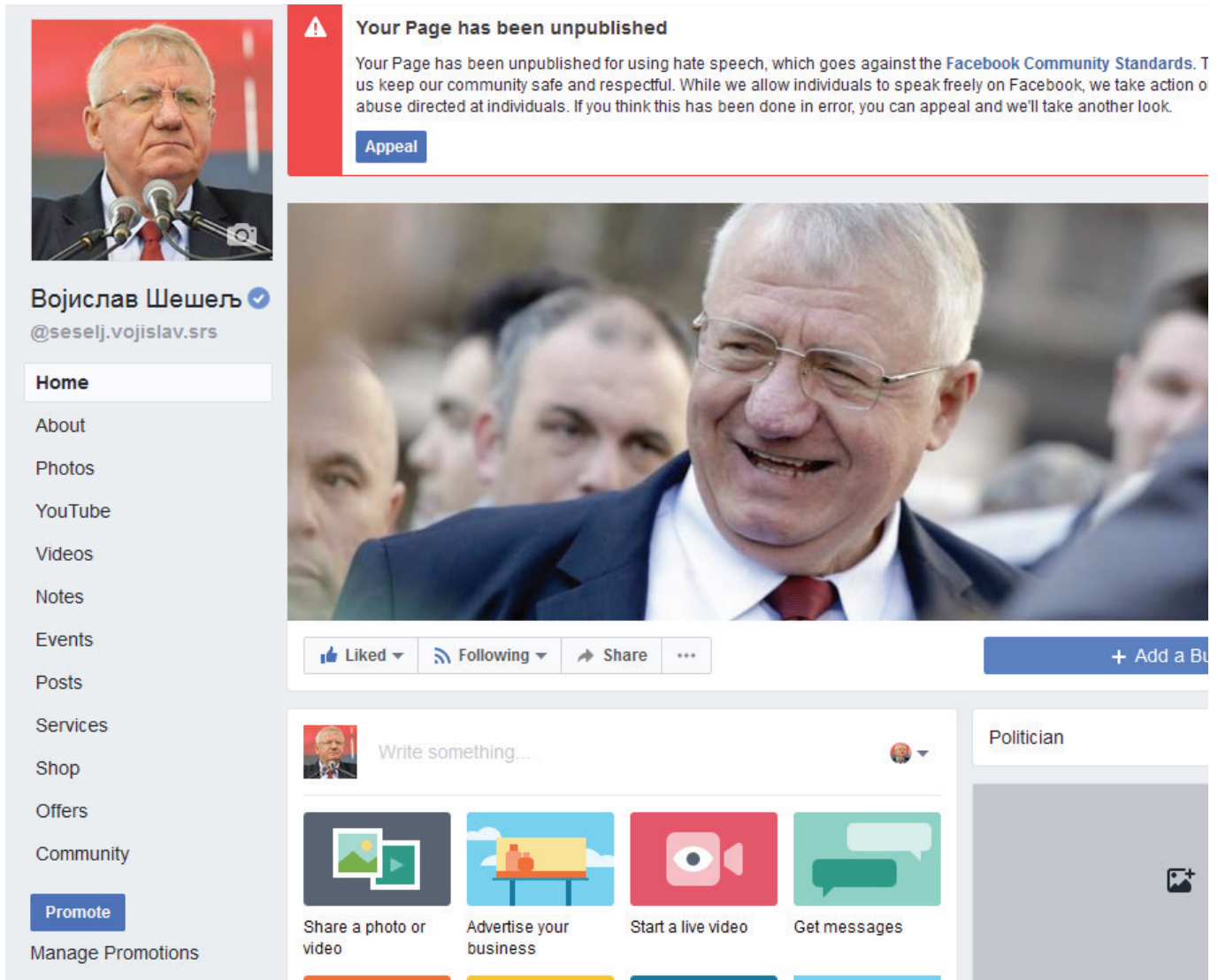
Оно што може бити правна, политичка и морална надокнада онима којима је право на национално изјашњавање тако грубо одузето, као и њиховим потомцима, јесте доношење одговарајућег акта од стране Скупштине АП Војводине.

Као члан Одбора за уставни положај АП Војводине у име Српске радикалне странке, потписала сам Петицију проф. др Слободана Орловића за доношење декларације о поништавању свих правних последица акта Главног народноослободилачког одбора Војводине, у којој се предлаже да Скупштина, као уставно-правни сукцесор Одбора, донесе декларацију о поништавању свих правних последица овог насилно асимилаторског акта. Иако више и не постоји његово правно ни политичко дејство, важан је једино могућ, симболички и морални утицај те скупштинске декларације. Таква декларација покрајинске скупштине значила би одлучан отклон према том акту Народ-ноослободилачког одбора Војводине и јасно одређен, неспоран став да је он неуставан и неприхватљив, и превентивно би деловала на све евентуалне будуће асимилаторске намере.

Блокада Војислава Шешеља на друштвеним мрежама и хајка ботова

Пише: Марко Пауновић, члан Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке и шеф Интернет тима

Warning: Your Page has been unpublished

Your Page has been unpublished for using hate speech, which goes against the Facebook Community Standards. To help us keep our community safe and respectful, while we allow individuals to speak freely on Facebook, we take action on abuse directed at individuals. If you think this has been done in error, you can appeal and we'll take another look.

[Appeal](#)

Voislav Seselj ✓
@seselj.vojislav.srs

Home
About
Photos
YouTube
Videos
Notes
Events
Posts
Services
Shop
Offers
Community

Promote
Manage Promotions

Liked Following Share ...

Write something...

Politician

Share a photo or video
Advertise your business
Start a live video
Get messages

ОРКЕСТРИРАНИ НАПАДИ И БЛОКАДЕ НА ДРУШТВЕНИМ МРЕЖАМА

Након изрицања пресуде Војиславу Шешељу уследио је низ покушаја да се његово деловање у народу ограничи. Овакви покушаји нису заобишли ни друштвене мреже. Без икаквог повода укинута су странице Војислава Шешеља на Фејсбуку и Инстаграму. Администратори друштвених мрежа се нису зауставили на томе, па је убрзо уследило и блокирање свих корисника који на својим профилима

деле фотографије председника Српске радикалне странке. Такође су без икаквог повода блокирани профили многих функционера Српске радикалне странке. Након оваквих догађаја, Српска радикална странка је најавила велики број тужби у циљу заштите основних људских права својих чланова и функционера. Слобода мишљења и демократија на коју се многи често позивају нису и не смеју бити привилегија одабраних. Функционери Српске радикалне странке предвођени својим председником др Војиславом Шешељем никада нису,

нити ће на друштвеним мрежама угрожавати безбедност других особа.

ШТА СУ БОТОВИ И КАКО ИХ ПРЕПОЗНАТИ?

Забране на друштвеним мрежама, бар за сада, нису прошле на Твитеру, где је степен слободе изражавања можда и на највишем нивоу. Међутим, појава примитивних људских облика у виду ботова није мимоишла ни ову друштвену мрежу. Бот као такав јесте примитивни људски облик који је пристао да за суму новца,

углавном једнаку просечној плати у Србији, пише унапред договорене фразе, коментаре, ставове и исте немилосрдно шири по друштвеним мрежама. Просечан бот ради у неком од јавних предузећа, најчешће по уговору у некој од општина и са својим колегама заједно делује на друштвеним мрежама. Од његовог положаја у интерној бот-структури зависи и износ његове месечне апанаже. Ботови су најчешће запослени по уговорима на три месеца који се накнадно продужавају, како би све време били под притиском да што боље и више раде. Једноставно речено – ко не ради довољно, неће му бити продужен уговор. Да би деловали што уверљивије и организованије потребни су шефови који прате, бележе и синхронизују њихов рад. Крајњи циљ њиховог деловања јесте формирање медијске слике која је по вољи њихових послодаваца. Било је и случајева да се ботови траже преко огласа, личних познанстава, препорука и родбинских веза. Ботови су људи без имена и презимена а нажалост, често и без мозга.

ОРГАНИЗОВАНА ХАЈКА БОТОВА

У сусрет сваком важнијем политичком догађају у Србији долази до организовања ботова како би се политички противници дискредитовали. Њихов задатак, за почетак, јесте да време проводе правећи лажне налоге на друштвеним мрежама и тиме смање могућност да их неко блокира и скрајне. Задатак им је, затим, да са више налога шаљу сличне или готово исте коментаре, како би се у јавности створила слика да већина народа тако мисли. Они су у том свом коментарисању најчешће безобразни, бахати, прости и дрчни, без икаквог знања, па их као такве треба игнорисати. Постоје и тзв. утицајни твитераши, који су најчешће обичне политичке незналице и који своје ставове мењају како ветар дува. Први корак је запраћивање, захтев за пријатељство или убацивање појединаца у групе које служе за даље троловање и наметање својих ставова. Други корак је организована пљувачина и пласирање

наручених ставова. У случају да немају одговоре на права питања, уследиће блокирање и други видови примитивног деловања. Врхунац примитивизма је међусобно лајковање, ретвитовање, шеровање, слање хиљада захтева за блокирање страница, видео-садржаја и других важних политичких порука. На самом крају овог мучног процеса иду наручени текстови на неком од интернет портала на којима се ставови ботова величају и представљају као ставови народа.

Пошто су друштвене мреже слободне и као такве и треба да постоје, не смета нам постојање ботова, али смо у овом тексту покушали да нашим читаоцима помогнемо да их препознају, да схвате како функционишу и, што је најважније, да знају шта је њихов циљ. Наше политичко деловање и наши ставови се не мењају, па их поносно заступамо, како у народу, тако и на друштвеним мрежама. Наставићемо борбу за слободу медија и скидање свих блокада које су усмерене против нас. Мисли својом главом и доноси своје закључке, не буди БОТ!

You're Temporarily Blocked From Posting

This temporary block will last 24 hours, and you won't be able to post on Facebook until it's finished.

If you post something that goes against our standards again, your account will be blocked for 3 days. For violations after that, your account will be blocked for even longer.

Please keep in mind that people who repeatedly post things that aren't allowed on Facebook may have their accounts permanently disabled.

Log In

Шешељ на Твитеру

Војислав Шешељ
@predsednikSRS

Нећемо никакво разграничење с Албанцима. Ми Срби треба да се разграничимо у Албанији с Грцима, негде у појасу Драча. Аустроугарска је створила Албанију као вештачку државу да би спречила Србији излазак на море. На северу Албаније је наша постојбина. Тамо је све српско, и земља и камен

00:15 - 19. аер 2018.

Војислав Шешељ
@predsednikSRS

Да бисмо ослободили Косово и Метохију, морамо јаким војним и полицијским снагама да отерамо све Шиптаре који не признају српску државу. То не можемо кад је НАТО тамо. Док чекамо да НАТО оде и тамо се сјуримо, треба под чврстом српском контролом да задржимо бар део Косова.

00:07 - 19. аер 2018.

Војислав Шешељ
@predsednikSRS

Одмах треба донети закон да се аутоматски из државне службе морају отпустити сви они који јавно тврде да је у Сребреници извршен геноцид.

22:29 - 16. јул 2017.

Војислав Шешељ
@predsednikSRS

Сви народи на свету се размножавају полним путем. Изузетак су једино Хрвати. Хрвати се размножавају и полним и бесполним путем. Пошто су пословично лоши у сексу, много боље им иде бесполно размножавање и то покатоличавањем Срба.

02:35 - 3. аер 2018.

Војислав Шешељ
@predsednikSRS

Министар грађевинарства и инфраструктуре Зорана Михаиловић мора одмах бити ухапшена јер је примила мито од америчке консултантске фирме "Луј Бежер" да јој повери надзор над радовима на коридору 10, као и од фирме "Азви", којој је одузет посао на Жежељевог мосту због несолидности.

23:26 - 29. аер 2018.

Војислав Шешељ
@predsednikSRS

Нашу јавност чуди како Зорана Михаиловић од министарске платице себи обезбеђује тако луксузан живот, а нико не виђе да потпорни зид на Коридору 10 три пута пада на истом месту и да се грађевински пројекат неовлашћено мења 11 пута. Зорана и даље министар и још потпредседник Владе.

23:36 - 29. аер 2018.

Европска унија = пропаст Србије

Пише: Зоран Борјан, председник Савета за спорт и омладину Општинског одбора Српске радикалне странке Земун и члан Већа општине Земун

Сведоци смо све интензивније депопулације Србије. То је пре свега последица масовне емиграције грађана Србије, који у потрази за бољим животним стандардом одлазе у економски просперитетније државе. Реч је углавном о омладини и радно способном становништву које веома лако бива прихваћено и апсорбовано од стране држава у које одлази, јер са собом доноси употребљива знања и вештине. Са друге стране, Србија остаје без квалитетних, образованих и способних кадрова, што по наше друштво има вишеструко негативне последице.

Србија је, у складу са својим стандардима, уложила средства у образовање тих људи, а та улагања чином одласка из земље бивају привремено или трајно изгубљена. Упоредо са ниским наталитетом, емигра-

ција затим доводи до погоршавања пропорционалног односа запослених и пензионера, што ће напослетку приморати државу да продужава радни век запослених како би била у могућности да прикупи порез неопходан за исплате пензија и обављање других државних функција. Алтернатива продужавању радног века, односно већем оптерећивању запослених, је прихватање горке пилуле коју је Европска унија наменила Србији – насељавање миграната на њеној територији. Треће, и најважније, Србија остаје без најспособнијих кадрова као носилаца будућег потенцијаног економског препорода наше земље.

Па ипак, не треба кривити младе, незапослене и незадовољне људе који напуштају земљу, јер њима у постојећем систему мало тога и преостаје.

Оштрицу критике треба усмерити ка неолибералном економском моделу који је узрочник свих проблема. Српски радикали су на време упозоравали да су ДОС и његова политика најгори, и раскринкавали њихове сулуде приче и лажи. Аргументовано смо објашњавали народу да на Западу и у Америци немамо искрене пријатеље и константно наводили примере Румуније, Бугарске и Македоније, које су од првог дана испуњавале све задатке и услове постављене од стране Запада, а заузврат добијале све лошије стање у економији, као и све већу политичку нестабилност, која и данас траје.

Међутим, уз огроман новац за кампању добијен од стране српских непријатеља, ДОС је дизао халабуку да ће се, само уколико они дођу на власт, врата ЕУ и Америке широм отво-

рити за нас и да нас тамо већ чекају милиони и милијарде долара, а да је једини услов да сав тај новац уђе у нашу земљу, тај да се Шешељ и Милошевић склоне са власти. Нажалост, у том тренутку је наш народ, услед недавно преживљених ратова, санкција, бомбардовања, био у толико очајном стању да је желео да поверује чак и у такве лажи, попут оне Владана Батића да је обезбедио 6 милијарди долара. И тада, као и увек, испоставило се да су др Војислав Шешељ и Српска радикална странка били у праву када су упозоравали да ће долазак досманлија на власт бити погубан по Србију. Након петоокобарске револуције, ДОС је по диктату Међународног монетарног фонда, Светске банке и западних сила имплементирао политику која је довела до пљачкашких приватизација, продаје имовине странцима и

никад веће задужености земље. Банкарски сектор доспео је у руке странаца, страна роба је преплавила домаће тржиште, док су природни ресурси продати или је у плану да пређу у руке страних инвеститора. Од земље чије су фирме некада освајале страна тржишта и биле познате широм света, пали смо на ниво да мољакамо и славимо стране инвеститоре који, поред тога што униште домаћу конкуренцију, још добијају и субвенције од државе као награду.

Како бисмо ублажили негативне тенденције, и у догледној будућности потпуно преокренули ток развоја у своју корист, неопходно је напуштање неолибералног курса који је Србији наменио положај колоније у односу на њене традиционалне непријатеље. То подразумева успостављање формалних и неформалних мера заштите домаћих

произвођача, њихово субвенционисање, ослањање на сопствене потенцијале, а не на стране инвеститоре, аутономну монетарну политику, враћање банкарског сектора у државно или власништво држављана Србије како би тај сектор играо улогу сервиса привреде, а не паразита који исисава новац из наше економије путем страних банака.

Очигледно је да постојеће стање одговара страним државама, страним банкама, мултинационалним компанијама, као и домаћим политичарима који се смењују на власти од 2000. године и са њима умреженом увозничком лобију – свима, осим грађанима Србије. Међутим, изгледа да на политичкој сцени Србије постоји веома мало интересовање за преко потребне промене и да, осим Српске радикалне странке, нико не захтева да се нешто радикално промени.

Неко се прода, неко чува образ!

Пише: Зоран Борјан, председник Савета за спорт и омладину Општинског одбора Српске радикалне странке Земун и члан Већа општине Земун

Одавно се на политику у Србији гледа као на једну од најнечаснијих и најнепоштенијих делатности. Разлог је тај што народ све теже живи, а политичари који се на власти смењују као на траци наочиглед народа стичу све веће и веће богатство.

Годинама уназад владајући принцип код већине страначких функционера и активиста у већини странака на нашој политичкој сцени је – власт и корист. Српска радикална странка и њени млади активисти верују да постоји другачији пут, пут на којем се следе идеали, пут испуњен поштењем, чашћу и поносом.

Питања која људи себи постављају при учлањењу у друге странке најчешће гласе – а шта ја имам од тога; да ли могу да добијем посао и колико плаћаће? У Српској радикалној странци тога нема. Код нас сва питања стају у једно: на који начин могу да помогнем својој земљи и свом народу?

Ако оставимо политичке ставове и идеологију по страни, ка-

ко можемо да очекујемо од онога ко се учланио у странку из личног интереса да ће поштено обављати функцију и уколико му се укаже прилика да своје себичне интересе задовољи? Такви покупе све што могу, не оставе ништа за собом, ни једну пару. Са друге стране, сложићете се, веома су мале шансе, скоро никакве, да ће онај који је годинама волонтирао верујући у своје идеале чак и помислити да нечасно обавља своју функцију уколико наиђу искушења да се идеали продају за личну корист.

У прошлој кампањи се волонтирало и на минус 10, ноћима се није спавало, дали смо све од себе, али није нас савладао песимизам ни после изборног резултата, који, најблаже речено, можемо назвати дебаклом. Песимизам нас није обузео јер смо се часно борили, образ нам је остао чист, а нову енергију црпимо из љубави према отаџбини и захвалности према свим нашим прецима који су живот положили за ову земљу.

Једна веома мудра изрека ка-

же да човек који премеће планину, започиње премећањем каменчића, што је много дужи и компликованији посао (који ми увелико обављамо) од оног завршног, који мора да буде снажан и уједињен, а у рушењу те планине пуне корумпираних и неспособних политичара треба нам управо ваша помоћ, помоћ нашег народа.

Ви који резигнирано понављате да су сви исти, обратите пажњу на младе људе из Српске радикалне странке пуне ентузијазма, који су се поприлично храбро супротставили систему, храбро изашли на црту много већима од себе – моћнијима, али никако већим људима! Ти млади људи заслужују шансу коју само ви можете да им дате и коју они стрпљиво чекају како би радили у општем интересу овог народа и ове државе.

Ми никада нећемо одустати, и једног дана ћемо сигурно победити, али ни тада нећемо стати док наша Србија не победи!

Србија је вечна док су јој деца верна!

Српско тржиште уџбеника контролишу хрватски бизнисмени!

Пише: Александра Белачић, члан Председничког колегијума Српске радикалне странке

Министар просвете Младен Шарчевић показао се изузетно успешним у оснивању приватних школских установа и стицању огромних количина новца кроз тај вид пословања. Био је директор прве приватне средње школе у Србији, Гимназије „Милутин Миланковић”, коју је 1999. године основала компанија „Интерспид”. Власник те компаније је Петар Комљеновић, чије име се спомињало 2003. године у извештају полицијске акције „Мрежа”, у којој су побројане фирме и појединци који су учествовали у шверцу цигарета током деведесетих.

Године 2004. у Црној Гори министар је основао компанију „Еду Конс”, преко које је отворио гимназију под именом „Луча” на Цетињу. Читав посао обавио је са

двојицом бизнисмена – један од њих је извесни Спасоје Ивановић из Никшића, чије се име помиње у полицијским досијеима из деведесетих година. Шарчевић тврди да није знао ништа о прошлости Спасоја Ивановића, са којим је делио власништво над гимназијом „Луча”, првом приватном школом у Црној Гори. Шарчевић и његови пословни партнери продали су компанију „Еду Конс” новим власницима, међу којима је била Ана Коларевић, сестра црногорског премијера Мила Ђукановића. Школу су 2004. године продали за 400.000 евра. Младен Шарчевић је добио трећину новца од ове трансакције која је обављена преко Црногорске комерцијалне банке. Школа је затворена

убзо након промене власника фирме.

Током 2003. и 2004. године министар Шарчевић је у власништву имао и Средњу школу „Коста Цукић”. Године 2003. именован је за директора приватне гимназије „Руђер Бошковић” у Београду. Недуго након тога постаје сувласник ове гимназије, тако што му је без накнаде уступљено 20 одсто удела. У ту школу ишла су углавном деца политичара, бизнисмена и страних дипломата, а годишње школарине крећу се између 10.500 и 12.500 евра! Министар је Агенцији за борбу против корупције пријавио да има 20% удела у Гимназији „Руђер Бошковић” (вредности 200.000 евра), 50% удела у Основној шко-

ANINU OBITELJ ČINE: ANA, TATA DARKO,
TATA TOMISLAV I MAČAK MUKI.

ANA VOLI KAD JOJ TATE ČITAJU PRIČU ZA LAKU NOĆ.
MUKI PREDE I ČEKA NAJDRAŽU PRIČU, 'MAČAK U ČIZMAMA'.

ли „Руђер Бошковић“ (вредности 200.000 евра) и 50% у Предшколској установи „Руђер Бошковић“ (вредности 5.000 евра). Поред тога, министар је у име своје деце отворио низ компанија које послују како са приватном гимназијом „Руђер Бошковић“, тако и са локалном самоуправом.

Када је реч о државном школству, министар се није показао као нарочито успешан. Издавачи „Клет“, „Фреска“ и „Нови Логос“ – сви у крајњем власништву немачког издавача „Клет“ – освојили су највећи део српског тржишта уџбеника. За већину предмета, посебно за ниже разреде, „Клетова“ издања су у врху листе. Блиски Туђманов пријатељ и један од првих финансијера ХДЗ-а Анте Жужул и хрватски бизнисмен Данијел Ждерић контролишу скоро половину производње и дистрибуције књига за основце у Србији и на томе зарађују више од 30 милиона евра годишње. Хрвати тако практично држе монопол на тржишту уџбеника у Србији, пошто је Жужул власник београдског „БИГЗ школства“, а Ждерић држи „Нови Логос“. Ради се о јако уносном бизнису, јер промет

на тржишту уџбеника износи невероватних 80 до 150 милиона евра годишње. Уџбеници се штампају у Хрватској, где се плаћају и порези, а у Србији се само користе, уз велике провизије за наставнике који их изаберу.

Садржај уџбеника из којих српски ђаци уче неретко је веома споран, а књиге су пуне правописних и штампарских грешака. У уџбенику за трећи разред гимназије на једној страни пише да је аустријско-турски рат почео 1737. године, а већ на следећој страни да се то догодило 1736. године. У новим уџбеницима историје Јасеновцу је посвећено свега неколико реченица, а садржаји из Другог светског рата потпуно су занемарени, нарочито подаци који се одnose на страдања Срба.

Деци предшколског узраста дeљене су скандалозне сликовнице: од оних на хрватском језику које промовишу породице са истоплним родитељима, преко оних које описују орални и анални секс и ритуално приношење жртава. Психолози тврде да је свако дете које је читало ове сликовнице и гледало илустрације сигурно преживело трауму која може имати

дугорочне последице.

Став Српске радикалне странке јесте да је неопходно вратити монопол Заводу за издавање уџбеника. На тај начин квалитет уџбеника био би строго контролисан, а сва средства зарађена од продаје уџбеника остала би у буџету Републике Србије.

Још једна афера за коју се веже име министра Шарчевића јесте увођење електронских дневника. Он је на намештенем тендеру доделио посао увођења електронских дневника у државне школе вредан 1,6 милиона евра свом пословном сараднику Андреју Безјаку, чији се програм за учење на таблет-рачунарима (који су развијале његове фирме „Тесла“ и „Филех“ из Загреба) користи у приватним школама „Руђер Бошковић“. Услови тендера били су одређени тако да их је испуњавала само фирма „Тесла“ из Загреба.

Министар се успротивио извештају Комисије за акредитације у којем се оспоравају 103 доктората, премда би било логично да се, као ресорни министар, активно укључио у решавање проблема лажних диплома и доктората. Такође није успео да реши проблеме наркоманије и вршњачког насиља у основним и средњим школама, проблем екскурзија организованих у приватној режији и проблем вечитих студената који још увек нису дипломирали, а који су уписали факултете пре ступања Болоњске декларације на снагу.

На дневном реду недавно одржане седнице Народне скупштине Републике Србије нашао се Предлог закона о изменама и допунама Закона о високом образовању. Посланици Српске радикалне странке су током дискусије изнели бројне примедбе на рачун функционисања Министарства просвете и деловања министра Младена Шарчевића. Након свих аргумената изнетих од стране српских радикала, једини исправан потез министра Шарчевића био би подношење оставке!

Европска унија, гробница народа

Увек актуелан говор Зорана Красића, одржан 2012. године у Народној скупштини Републике Србије

Увек актуелан говор Зорана Красића, одржан 2012. године у Народној скупштини Републике Србије.

„Неко рече да улазимо у неку породицу, а ја колико знам, чланови моје породице мени не отимају нити дневну собу, нити спаваћу собу, тако да та породица која ми отима собу – није ми породица. Представника Европске комисије, хвала Богу, има поприлично овде у Србији, добро им је овде, пошто је овај пут напретка ка ЕУ дуготрајно трпно стање – дуго траје и много се трпи.

И да подсетим јавност, неки су заборавили, ево пре неколико година, ми са беџом Војислава Шешеља рекли смо у Народној скупштини – ако ЕУ не може без Србије као пуноправног члана, ево ми радикали прихватамо да преко ноћи усвојимо 2800 зако-

на, нека буду на енглеском језику, једним гласањем ћемо то да завршимо, али да нам гарантујете Косово и Метохију у саставу Републике Србије. И наравно, ћутали су, али у ствари, дали су два одговора. Први: Србија никада неће бити члан ЕУ и други: отимају нам Косово и Метохију.

Када погледате ове данашње анализе јавног мњења (наравно, не мислим да је епохални пут ка ЕУ то што неко ко треба да нас научи како нешто да применимо, пије кафу у нашим кафићима па оставља та средства овде; немојте, молим вас, не желим да дискутујем о веровањима, о томе шта се ко нада) желим само да вас обавестим да ни 2008. године нису победиле проевропске странке у Србији. Дошло је до победе, уколико не читате Викиликсове поруке, на

бази оног телеграма из америчке амбасаде, да је Ивица Дачић пребацио целу ону групацију и тако се формирала ова влада.

Молим вас, данас у Србији када се каже Европска унија, то ствара неке асоцијације, што би рекли социолози, неку законмерност: губитак радног места, пљачкашка приватизација, отимање Косова и Метохије. И само могу да вам се захвалим, јер ми преко представника власти гледамо каква је Европска унија, и из тога извлачимо закључак ко у Србији жели да Србија буде у ЕУ. Али молим вас, само да вас мало спустим на земљу. Деветог децембра је било питање да ли ће Србија добити статус кандидата за почетак преговора о евентуалном приступању Европској унији 2389. године. Ко ће то да издржи данас у Србији? Нема

више тих обећања о 250.000 запослених, само гласајте за мене, па мене Европска унија обожава! Па ви данас све обожавате на политичкој сцени Србије, све! Ко год каже да је за ЕУ, да безрезервно жели да се у Србији остваре бриселски захтеви, добиће подршку. Ми данас у Србији имамо само администрацију која је по бриселским нормама, али у Европској унији се боре против бриселске администрације, јел' знате ви то? Питајте ове земље које су чланови Европске уније. Велики је терет.

И друго нешто, рекосте седам година може да траје притвор у Србији, то није по европским стандардима. Слажем се! Војислав Шешел је девет година у Хагу. Девет година у Хагу и сад га убијају тамо, знате? Где је Европска унија, где су невладине организације, где су борци за људска права?

Шта желите, да од Србије направите похлепно друштво? Себичњаке? Па то неће да успе у Србији! Ко данас у Србији жели и призива Европску унију? Организовани криминал, јер они не признају границе, они су интернационалисти, они воле паре! Ко даље? Тајкуни. А ко је њих направио? Ви сте их направили! Они желе, да би имали четврти стуб заштите. И мало ове администра-

ције. И данас су овде сви који би требало да добију дневницу, они су виђени овде, они су промотери Европске уније. То је будућност Србије!

Па нико од Европске уније у Србији није очекивао ваше стандарде! Очекивали су нешто да помогнете да се изађе из ове економске кризе. И у привреди: 8,58 %. Како сте нашли тих 8,58%? Видите, господине, да тамо пише НДИ? То је други назив за ЦИА-у. Овде, у овој згради били су један Вуковић и један Вујовић. По њиховом налогу је Лабус продао, поклонио Сартид. И шта се данас дешава са Сартидом? Он послује по вашим стандардима. Док је било топова да се истопе – имали су успешно пословање. После тога – идемо, завршена мисија.

Водите рачуна, у Србији се људи трезне, размишљају о себи, о свом народу, о својој држави. Видели су ко су ваши промотери политике Европске уније овде, видећете како ће то проћи на следећим изборима. Мора народна воља да се поштује. Грци нису у могућности да поштују, тамо сте наметнули председника владе. Италијани исто нису могли да поштују народну вољу јер сте им наметнули новог председника владе. И као што

видите, Европска унија, оваква како изгледа, није добра дестинација, није перспективна дестинација. Вероватно ће у погледу неке царинске и монетарне уније да опстане нешто, али не желимо политички да следимо оне који нам отимају Косово и Метохију, оне који штите оне који су трговали органима на Косову и Метохији, не желимо да следимо оне који су нас бомбардовали, који су нас уништавали.

Знате, у Србији постоји нешто што је минимум испод којег не може да се иде. А шта ви тражите од нас? Ви тражите од нас да прогласимо самоуништење. Е, то не може да прође у Србији, будите сигурни, на следећим изборима, пошто се бавите анкетама, истраживањем јавног мњења. Па и ми се бавимо истраживањем јавног мњења, ми сакупљамо потписе грађана који су против оваквог пута ка Европској унији, која нам отима Косово и Метохију, ми сакупљамо потписе и за слободу Војислава Шешела, као симбола борбе српског народа за слободу. То вам је, надам се, познато, зато ви и покушавате тај симбол да упропастите. Неће вам успети. Има довољно у овој држави грађана који много више воле да у Србији победи Србија, а не Европска унија са својим захтевима."

Каква судбина чека српску Војводину један век након присаједињења Бачке, Барање и Баната Краљевини Србији?

Пише: Марина Недељковић, председник Савета за информисање Градског одбора Српске радикалне странке Нови Сад

Без сумње је јасно, чак и потпуном политичком лаику, да су стране агентуре и интересне групације актуелну власт у Републици Србији довеле на корак до коначне одлуке о даљој будућности јужне српске покрајине Косова и Метохије, чије нам потписивање виси као Дамоклов мач изнад главе. Не-

ка нам, пре било каквог потписа, одлуке или референдумског питања, као аманет и опомена у срцима и главама стално одзвањају речи великог српског мученика Светог кнеза Лазара да је „земаљско за малена царство, а небеско увек и довека“, да нас подсети шта нам је чинити. Међутим, морамо бити свесни и чи-

њенице да они који нам тако без милости отимају Косово, као да је шака кликера која може да припадне било коме, а не зеница ока српскога, немају у плану да се на томе и зауставе. Неће оклевати да на дневни ред ускоро ставе и питање отцепљења Рашке области и АП Војводине. Одговори на питања да ли ћемо и у том случа-

ју беспоговорно рећи да Европа нема алтернативу и каква судбина чека српску Војводину један век након присаједињења Бачке, Барање и Баната Краљевини Србији су кључ од којег зависи очување нашег територијалног интегритета и суверенитета.

Поред тога што сваке године пригодним активностима одајемо почаст и гајимо вечиту захвалност нашим славним прецима који су, борећи се против аустроугарског јарма, досањали вишевековни сан да осване дан када ће целокупан српски живаљ преко Дунава и Саве зору дочекати у једној јединственој држави, матици Србији, ове, 2018. године, посебно радо евоцирамо успомене на 24. и 25. новембар, када је, пре тачно сто година, одлучена судбина Срема, Баната, Бачке и Барање. Знајмо и добро упамтимо да сваки аргумент за независност и самосталност Војводине као посебне области, који се позива на концепт некадашње аутономије, пада пред историјским чињеницама као кула од карата. Зашто? Зато што су тог 25. новембра 1918. године, Срби, Буњевци и остали Словени донели једну од најважнијих одлука у историји српског народа и заувек стави-

ли тачку на тзв. аутономашку причу, одбацивши је као „аустроугарску старудију“, како је то наш Јаша Томић умео да каже.

Браћо и сестре, ми српски радикали се надамо и искрено прижељкујемо да ће ова 2018. година, у којој обележавамо присаједињење, у целости протећи у духу јединства, као једног од највећих симбола српске Војводине. Баш онакве каква је она била у очима радикалских првака из онога времена и свих људи који су волели слободу, Српство и отаџбину, свих оних који су се борили за Бачку, Банат, Барању и Срем као саставне и неотуђиве делове матице Србије. Зато, у име свих будућих поколења, немојмо пропустити ниједну прилику да у кругу наших породица, пријатеља, комшија и колега говоримо, гајећи сећање на ове велике догађаје и тако сачувамо од заборава аманет делегата Велике народне скупштине и духовну заоставшину бораца за слободну српску Војводину. Преносећи такво историјско и национално наслеђе са колена на колена, онако како српски народ најбоље зна и уме, не само да чувамо прошлост од заборава, већ и градиме темеље за будућност и опоравак нашег националног

бића на свим пољима.

У политици, као и у животу, ретко постоје случајности и баш у овом тренутку, када сепаратистичке тежње са свих страна ударају у ткиво наше државе као узбуркани морски таласи у бедеме, морамо показати јединство и консензус око кључних националних питања. Српски непријатељи су увек тежили да нашем народу задају најтеже ударце на највеће хришћанске празнике и историјске годишњице. Данас самосталности јужне српске покрајине гледамо у очи, као када се човек суочи лицем у лице са дивљом звери. Креирање две покрајине на територији Србије, у склопу тадашње Југославије, није било никаква случајност, већ добро испланиран концепт који је тада персонификовао јасан став да слаба Србија значи јаку Југославију, а данас нас тзв. „европски пут“ Србије води у одвајање територије која је жила-куцавица српског народа, а тај се сценарио врло лако може пренети и на северни део земље.

Није случајност ни што је лажни Хашки трибунал у противправној пресуди председнику Српске радикалне странке искористио прилику да таргетира Војводину као ново потенцијално жариште, фокусирајући се на такозвано исељавање Хрвата из Хртковаца, дакле са територије где рата није ни било! Не смемо дозволити да нас у овим пресудним тренуцима понесе лични или партијски интерес, да мирно гледамо како се мења преамбула Устава Републике Србије или како се ставља печат на некакав споразум који нам ништа добро не може донети.

Нека српски живаљ и у ова, ништа лакша и безбрижнија времена покаже храброст, смелост и срчаност достојну наших предака, који досањаше вишевековни сан Србадије северно од Саве и Дунава да живе у једној, заједничкој држави, матици Србији. За српску Војводину! За јединствену, снажну и достојанствену Србију! Од сада и увек и у векове векова!

Радикалски Срем

Пише: Војислав Кулачанин, члан Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке и председник Сремског окружног одбора

Српски радикали Срема годинама воде борбу за добробит народа из кога су потекли и отаџбину Србију, у чијем су стварању активно учествовали. Корени српског радикализма у Срему потичу још од недеље, 24. новембра далеке 1918. године, када је у Руми, у кући српског политичара и доктора правних наука Жарка Миладиновића, члана Српске народне радикалне странке, одржан Велики народни збор на коме је донесена одлука о непосредном присаједињењу Срема Краљевини Србији. Дан касније, 25. новембра 1918. године, Одлуком Велике народне скупштине Војводине у Новом Саду, Банат, Бачка и Барања су присаједињени тадашњој Краљевини Србији. Одлуку о присаједињењу Краљевини Србији као јединственој

држави прочитао је Јаша Томић – новинар, политичар, књижевник и истакнути радикал. Том приликом Јаша Томић је рекао да се Војводина прикључује Краљевини Србији, „која својим досадашњим радом и развитком ујемчава слободу, равноправност и напредак у сваком правцу”. Овим чином Срем, Барања, Банат и Бачка скинули су дугогодишње аустроугарске окове, а народ се коначно спојио са својом браћом преко Саве. Сремци су дуго сањали слободу, а српски радикали су доживели да задобију велико поверење народа, тако да остварују запажене резултате на изборима који су одржани 1920. године. На изборима у тадашњем Шидском срезу убедљиво су победили радикали са 1788 гласова од укупно 5297 гласача који су изашли

на гласање. Други светски рат зауставио је на дужи период експанзију српских радикала на простору Срема, али по завршетку вишедеценијске диктатуре комуниста и распада вештачки створене творевине „братских народа”, српски радикали, суочени са растућом опасношћу од оних који су били све, само не браћа, поново ступају на политичку сцену Србије.

Српска радикална странка од самог оснивања, 23. фебруара 1991. године, постаје један од најозбиљнијих фактора очувања државотворности Србије. Створена из народа за народ, доследно се бори за српске националне интересе и стварање моћне и стабилне Велике Србије. Српски радикали организовано делују у оквиру Окружног

одбора Српске радикалне стране Срема, годинама дају свој пуни допринос у тешкој борби са онима који под маском космополитизма, по налогу страних служби, делују против интереса Републике Србије. Сепаратисти који би да отцепе АП Војводину од Републике Србије не мирују ни на територији Срема, али слободарски дух српских радикала не могу сломити. Није га могла сломити ни издаја оних који су се заклели пред Богом да ће заступати српске националне интересе и доследно спроводити програм Српске радикалне странке, а неће ни један Александар Мартиновић и њему слични, који су осуђени да заврше на историјском ђубришту. Време слаткоречивих обећања актуелног режима оличеног у Александру Вучићу све је ближе неумитном крају; све више грађана Срема се суочава са величином лажи која угрожава егзистенцију многобројних породица. Срем у томе није изузетак, дели жалосну судбину погубне и погрешне политике коју води актуелни режим. Српски радикали се не предају, настављају борбу на терену како би што спремније дочекали пад таквог режима, али и спречили пету колону да се насилним путем дочепа власти.

У току је и наставак борбе др Војислава Шешеља против нелегалног судског механизма у Хагу. Та борба против политичке наказе која нема никаквих додирних тачака са правом и правдом, водиће се из срца Срема, из Хртковаца. Кућа коју је председник српских радикала др Војислав Шешел купио у Хртковцима претвара се у штаб из кога ће се водити одлучна борба против неправедне и ничим доказане пресуде накарадног квазисудског механизма у Хагу. Није то само борба Војислава Шешеља за своја лична права, она то а priori никада није ни била, јер је од првог дана монтираног политичког инквизиторског процеса у Хагу, његова борба била борба за заштиту српских националних интереса. Војислав Шешел је доказао да су све оптужбе против њега и Србије једна велика лаж, а оборитиће из Хртковаца и нелегалну пресуду по којој је у Србији, на чијој територији није вођен никакав рат, извршен злочин против човечности. Српски радикали Срема и мештани Хртковаца, који никоме нису отимали куће и нису никога насилно избацивали на улицу (већ су легалном заменом, и то по правилу под неповољним условима, постали нови власници), пружиће као

сведоци, својим изјавама, пуну подршку др Војиславу Шешељу у наставку процеса у Хагу. Могу петоклонашки медији да нижу измишљотине против Српске радикалне странке и др Војислава Шешеља до миле воље, народ је одавно препознао издајнике и стране плаћенике. Можда та прича пролази у „кругу двојке“, код београдских квазиинтелектуалаца који се плаше и властите сенке, али код српских радикала у Срему не може. Хртковци, као седиште Сремског окружног одбора, постају центар отпора глобалистичкој експанзији која заменом теза покушава да спере љагу за све злочине које је организовала и финансирала на трусном подручју Балкана, а др Војислав Шешел ће поново поразити оне који гнусним лажима покушавају да српском народу наметну колективну кривицу преко нелегалне пресуде лидеру српских радикала. Срем је био и остао неосвојива радикалска тврђава, а такав ће бити и у будућности, јер Сремци и браћа која су свој други дом пронашла у Срему знају да зло није побеђено, већ се само примирило и чека повољан моменат да настави са реализацијом одавно осмишљеног плана о уништењу Србије као стабилне државе на геостратешки најважнијем делу Балкана.

Сремски радикали ће учинити све да сачувају и ојачају респектабилно бирачко тело, како би дали свој пуни допринос у реализацији програма и идеологије Српске радикалне странке. Општински одбори Сремска Митровица, Шид, Рума, Ириг, Пећинци и Инђија настављају са доследним радом како би што спремније дочекали сва могућа искушења и бурне догађаје који следе на политичкој сцени Србије. Тврдо радикалско језгро Срема никада неће дозволити победу деструктивних снага; наша отаџбина је Србија, а наша идеологија је непроменљива. Оно за шта су се српски радикали давних година изборили је светиња која се мора по сваку цену сачувати.

Србија је вечна док су јој деца верна!

Зорана Михајловић мора у затвор!

Пише: Милош Скопљак

„Лутка са насловне стране, којој треба лова” – овако је некада потпредседник Српске радикалне странке Зоран Красић описивао лик и дело Зоране Михајловић.

Некадашња саветница Миролуба Лабуса и блиска сарадница Млађана Динкића и досманлијског режима, у напредњачкој Влади Републике Србије је од 2012. године, а 2014. године постаје потпредседник владе.

Променила је шефове и странку, али и свој лични опис. Лични опис је променила народним новцем, не од своје министарске плате. Наиме, сваки министар има право на кредитну картицу која служи за плаћање службених трошкова. Михајловићева је успела да потроши 1.515.451 динар, да би касније оправдала 619.000 динара и за собом оставила дуг од 895.951.

То свакако нису били службени трошкови попут путарине, већ новац потрошен на куповину доњег веша, купаћих кости-

ма, торби, шминке, парфема и одеће најпознатијих светских марки, купљених у елитним радњама Њујорка, Париза и других светских метропола. Власт јој је толико променила лични опис да је ни рођена мајка не би препознала. А за то време потпорни зид на Коридору 10 већ трећи пут се руши.

Поред бахатости, неспособности и трошења народних пара, Зорану Михајловић одликују и надменост и безобразлук које црпи из подршке коју ужива међу амбасадорима западних сила у Београду, и упркос бројним аферама које су изашле у јавност, и тичу се њеног министарства, она и даље опстаје на власти.

Бахатост показује на седницама владе, али и на седницама Народне скупштине. Захваљујући вољи народа, у Народној скупштини су српски радикали, који никада не ћуте на грубо кршење достојанства које чини Зорана Михајловић на скупштинским

заседањима, па због тога неретко буду и кажњавани. Онда из Зоране „искоче” Динкић и Лабус, крене прича о лошој политици Српске радикалне странке, „политици која је многе завила у црно”, па на моменат заборави да су њен данашњи шеф, Александар Вучић и већина њених страначких колега из СНС били део те прошлости и политике о којој говори.

Српски радикали и др Војислав Шешељ у јавности непрекидно износе детаље о њеном издајничком, криминалном и шпијунском деловању, и то ће чинити и убудуће. Док прозападна опозиција ћути, Српска радикална странка, као једина истинска опозиција, опозиција која брине о српским националним интересима, неће ћутати Зорани Михајловић. А по успостављању власти српских радикала завршиће тамо где и сви они који су се огрешили о народ и државу. У затвору.

Расипништво Зоране Михајловић

У колекцији брендиране одеће и накита функционерке Српске напредне странке налази се и скупоцена златна огрлица са привеском-медведићем, италијанске куће „Помелато”. Вредност овог привеска је најмање 3.000 евра. Поред тога, она поседује више комада минђуша брэнда „Сваровски”, које вреде отприлике 70 евра по пару. Усликана је са бројним скупоценим марамама, међу којима се истиче зелена марама од свиле, модне куће „Ерме”, чија цена се креће око 230 евра. Михајловићева је власница торби модног брэнда „Шанел”, вредности 4.000 евра, „Џими Чу”, вредности 1.195 евра и „Гучи”, вредности 2.999 евра. Медији су открили и да поседује сако „Кавали клас” који вреди 630 евра и балетанке „Џими Чу”, вредности 475 евра. Најшокантнији је свакако податак да министарка грађевинарства, саобраћаја и инфра-

структуре поседује осамнаестократни златни часовник опточен сафирним кристалима, марке „Диор”, који према званичним информацијама кошта око 20.000 евра!

Током само једне посете чувеној робној кући „Блумингдејлс” у Њујорку, министарка је потрошила невероватних 233.389 динара са владине картице. Да Михајловићева не штеди ни у Србији, показује податак да 350 запослених у њеном министарству, иако већ имају плаћено здравствено осигурање, иду на систематске прегледе код приватника о трошку пореских обвезника. Такво луксузирање коштало је грађане Србије тачно 3.989.880 динара!

Министарка воли да организује луксузне прославе у београдским хотелима. Председник Српске радикалне странке, проф. др Војислав Шешељ, убедљиво најбоље обавештен човек у Србији, први је

још 2015. године јавно обелоданио да је Михајловићева прославила крсну славу у ресторану „Фокача” у склопу хотела „Хајат”. Слави је присуствовало око 80 гостију, а звезда вечери био је тадашњи амерички амбасадор Мајкл Кирби. Михајловићева није штедела ни када је у питању био дочек Нове 2018. године, па је за себе и своје пријатеље на два дана закупила апартман „Елингтон”, такође у хотелу „Хајат”. Трошак за ову прославу износио је најмање 10.000 евра.

Војислав Шешељ је једини политичар у Србији који константно упозорава грађане на чињеницу да је Зорана Михајловић корумпирана, да је члан Трилатералне комисије и амерички шпијун, те да као таква без одлагања мора бити одстрањена из Владе Србије!

Ко је Јоргованка Табаковић?

Извод из излагања Војислава Шешеља у Народној скупштини, 12. јун 2018. године.

„Јоргованка Табаковић је годинама била народни посланик Српске радикалне странке и министар у Влади народног јединства од марта 1998. и 2000. године. Као председник странке, тада сам имао право да предлажем наше истакнуте активисте у управне одборе у свим јавним предузећима где смо имали одређени број места, у јавним установама, итд. Верујте, био сам члан пет тих управних одбора и нигде се ни динара није добијало. Ја сам ишао у науку и високо школство. Нигде ни динара нисам за то добијао, било је то из чистог ентузијазма.

Предложио сам Јоргованку Табаковић као министра за приватизацију, због њене стручности, да буде члан управног одбора „Телекома“, након оне чувене приватизације, када је Влада пре нас успела да прода 49% од „Телекома“ за неких милијарду и по марака, што је био изванредно добар посао. Хтели смо да имамо стручног члана који ће контролисати како се тамо ради, како се сређују односи са сувласницима, Грцима, Италијанима, како се троше паре које су добијене од те продаје, итд.

Шта је урадила Јоргованка Та-

баковић? Као члан управног одбора кога је Влада делегирала, иако је била и народни посланик и министар, она се запослила у „Телекому“, и то на изванредно добро радно место, а да то нико у странци није знао и ја то први пут данас видим из њене биографије. Онда је себи обезбедила велики стан, и то лукаво, у Новом Саду, да у Београду не бode очи и остала тамо да ради и после мандата. Дакле, говорим о неморалној особи која је недостoјна да буде гувернер.

У хотелу „Маестрал“ у Пржњу, 18. септембра 2014. године, непозната особа је упала у хотелску собу Јоргованке Табаковић, где је била на неком милочерском развојном форуму. Јоргованка је била на четвртом спрату хотела и детаљно је описала човека који јој је упао у собу. Рекла је да је видела тамну сенку а онда је описала сваку боју на његовој гардероби и тврдила да је однео торбицу с лековима и да је хтео да је убије, јер је од страха могла доживети инфаркт, тако да то делује као природна смрт. Црногорска полиција обавестила је јавност да

је због упада у Јоргованкину хотелску собу ухапшен 51-годишњи ситни преступник Имер Керкези. Чудно је да је био добро обучен да скочи са терасе са четвртог спрата. Не обучен, да има одело, него обучен да скочи са четвртог спрата. Истина је да је Јоргованку Табаковић пратила црногорска служба, да су знали да је у Будву донела више стотина хиљада евра, говори се о пола милиона, и да је намеравала да одатле оде у Рим, да би тамо купила стан за једну од ћерки. Јоргованка је ипак купила ћерки стан у Риму, а њен зет Немања Секички постављен је за другог секретара амбасаде у Риму. Месечна примања су му око четири и по хиљаде евра, само хиљаду евра мање него што месечно легне на рачун Јоргованке Табаковић.

Одакле Јоргованки Табаковић пола милиона евра? Јел' она то поштено стекла? Где је стекла? Где се то тако стиче, па да и ми пробамо? Уместо да је тада ухапшена, она је остала гувернер, наставила да обавља ту функцију и председник Републике је поново предлаже да је и даље обавља.

Стан је и даље у Риму. Има и даље проблема са тим станом, јер је зет, изгледа, добио премештај у Трст, па мора још један стан да се купи у Трсту.

И друга Јоргованкина ћерка је била у седишту скандала када је у јавност доспела вест да је службено возило Републичког фонда за здравствено осигурање, где је била запослена, довози из Новог Сада у Београд да полаже испите. Сећате ли се те афере?

Са Игором Бечићем, он је у био у то време ваљда подгувернер (има ли та функција, не може надгувернер), у кампањи за изборе 2012. године путовала је у иностранство по новац, наводно за СНС. У Мађарској су имали удес и полиција им је нашла пуну кесу евра. Звали су та-

дашњег министра унутрашњих послова Ивицу Дачића и молили за помоћ. Он је звао колегу у Мађарској и Бечић и Јоргованка су са новцем пуштени у Србију. Како ли је само Бечић успео да прође безбедносне провере да би га напредњаци предложили за председника Одбора за контролу служби безбедности? Покушао сам да спречим тај избор, али на силу је изабран.

Јоргованка неконтролисано троши паре Народне банке, купује подметаче за ноге, кожне прслуке за запослене, можете мислити кожне прслуке (ајде кожне гаће, па једне да да и за Меху Омеровића, како би то било сигурније у бесцаринским зонама), па онда декоративне лампе, обезбеђује гинеколошке прегледе за све запослене жене у Народној банци. Можда је и неки мушкарац добио право да иде на гинеколошки преглед. Потрошила је 87.000 евра на униформе обезбеђења и протокола. Стан од 144 квадрата требало је да отплаћује 40 година, али за 12 година није платила ни једну рату, па је „Телеком“, где је запослена, преузео њен дуг и отплатио 78.000 евра Јоргованкиног дуга. То је било пре више година.

Мирославу Богићевићу, власнику „Фармакома“, наместила је кредит од 25 милиона

евра код АТП банке. У Развојној банци Војводине имала је још неколико афера.

Докторирала је 2011. године на Факултету за услужни бизнис, Универзитета „Едуконс“ из Сремске Каменице. Ментор јој је био Миленко Џелетовић, председник Економског савета Српске напредне странке. Анализом докторске дисертације Јоргованке Табаковић утврђено је да је преко 20% текста плагирано. Без цитирања је преузела радове свог некадашњег сарадника у Народној банци Николе Тасића, економисте Мехмеда Мурића, професорке Лидије Барјактаревић, Јасне Атанасијевић и других научника.

Апелациони суд у Београду пресудио је да банке немају право да клијентима наплаћују обраду и праћење кредита. Секретар Удружења банака изјавио је да банке неће то да поштују, да их не интересују пресуде наших судова и да ће се обратити суду у Стразбуру. Народна банка није реаговала, већ је гувернерка рекла да они не могу да коментаришу судске пресуде.

Једини гувернер на балканским просторима који није решио проблем кредита у швајцарским францима је Јоргованка Табаковић. Сви остали су на-

шли нека решења и релативно задовољили те јадне људе који су се залетели на пропаганду државних органа да се задужују у швајцарским францима.

Какво је стање финансија у држави Србији? У билансима банака којима руководи Јоргованка Табаковић налази се на крају 2017. године 4,7 милијарди евра финансијских средстава расположивих за продају, а банке немају коме да их пласирају, јер је привреда неспособна за даље задуживање, а грађани су се опекли узимањем кредита.

На крају 2013. године то је износило 2,4 милијарде евра, а на крају 2014. године нешто више од три милијарде евра. Дакле, расте тај износ новца који нема где да се пласира, а то је смрт за банкарски систем. О коликим средствима се ради, најбоље показује податак да је укупан акцијски капитал 29 банака на крају 2017. године, дакле, свих банака у којима су странци власници, више од 88%, 3,4 милијарде евра, а укупан капитал са резервама и нераспоређеном добити 5,6 милијарди евра. Према томе, 83% укупног сопственог капитала свих банака је замрзнуто у средствима која немају коме да се пласирају.

Више од три, скоро четири милијарде евра средстава банака налази се у обавезном депозиту код НБС. Је ли то успешно банкарско пословање у земљи? Да ли то подстиче нашу привреду? Не, нешто гуши нашу привреду. А ко је то? У овом случају пре свега гувернер!

Око пет милијарди евра банке су пласирале у благајничке записе Републике Србије, а међу њима су и Комерцијална банка и Поштанска штедионица, иако је њихов оснивач та иста република.

Рекао сам све што мислим о њеном моралном лику, ако ми да-те још 20 минута, ту бих вам цели елаборат о њеној нестручности и ужасном стању које је произвела овде навео. А то када једног дана експлодира, биће гадно.

Још једну ствар да вам кажем. Како је то неморална личност, говори и податак да је украла посланички мандат Српске радикалне странке!"

Александар Захарченко (1976-2018)

нешто више од годину дана и том приликом пренела Александру Захарченку поздраве и подршку проф. др Војислава Шешеља. Српски радикали ће наставити да одржавају блиске пријатељске односе и са Доњецком, и са Луганском и са Кримом, истовремено се надајући да ће се читава Украјина вратити на словенски пут и одустати од европских и атлантских интеграција које су узрок свих подела и сукоба између Украјинаца и Руса који живе у Украјини.

КО ЈЕ БИО АЛЕКСАНДАР ЗАХАРЧЕНКО?

Александар Захарченко је рођен 26. јуна 1976. године у Доњецку. По струци је био електро-механичар. Студирао је права, а једно време се бавио и предузетништвом. Био је командант руских побуњеника који су се борили против фашистичких снага украјинског режима. Учествовао је у борбама и два пута је био рањаван — најпре у руку, у борбама код Кожевње у јулу 2014, а потом у ногу, у борбама у Дебаљцеву у фебруару 2015. године. Имао је чин генерал-мајора и био је носилац више одликовања. Обављао је функцију премијера Доњецке Народне Републике, а 2. новембра 2014. године изабран је за шефа државе, након што је на изборима освојио 75,5 одсто гласова. Убијен је бомбашким нападом на кафић „Сепар“ у Доњецку, 31. августа 2018. године. Иза њега су остали супруга Наталија и четворица синова.

Захарченко је најистакнутија, али најалост, не и једина жртва у низу убиства руских политичара и војних команданата од почетка сукоба 2014. године. Међу другим истакнутим личностима убијеним ван бојног поља налазе се команданти Михаил Толстих, Алексеј Мозговој, Александар Беднов и Арсен Павлов. Шеф полиције Луганске Народне Републике Олег Анащенко такође је убијен прошле године, када је његов ауто разнет у Луганску.

Српска радикална странка изражава искрено жаљење због бруталног убиства Александра Захарченка, лидера Доњецке Народне Републике, хероја устанка против украјинског неофашизма и вође руског народа у Новорусији.

Убиство Захарченка, почињено од стране украјинских нациста, представља терористички акт који ће несумњиво довести до повећања тензија и додатног заоштравања ситуације у Доњецку. Српска радикална стран-

ка сматра да је међународна заједница дужна да захтева и контролише непристрасну истрагу о овом злочину, као и да осуди деловање пронацистичког режима у Украјини, инструментализованог од стране западних сила.

Српски радикали у потпуности подржавају херојску борбу народа Доњецка за независност и поштују његову одлуку да не признаје институције Украјине. Делегација Српске радикалне странке посетила је Доњецк пре

Српски радикали без длаке на језику!

Другог дана јунског заседања Парламентарне скупштине Савета Европе, након уводног излагања хрватског министра спољних послова Марије Пејчиновић Бурић, реч је затражио члан српске делегације Александар Шешељ, народни посланик и потпредседник Српске радикалне странке.

У свом обраћању Шешељ је подсетио да је оснивач Хрватске демократске заједнице, политичке странке којој припада Пејчиновић Бурић, злочинац и неофашиста Фрањо Туђман, који је одговоран за највеће етничко чишћење у Европи након Другог светског рата. Он је питао представницу Хрватске када ће та држава вратити

отету територију Републике Српске Крајине људима који су били принуђени да побегну од усташког ножа. Шешељ је такође подсетио да су Хрвати током операције „Олуја“ окупирали српску територију, убили око хиљаду и протерали готово пола милиона Срба, и истакао да је срамно што се годишњица „Олује“ у Хрватској прославља као национални празник.

Представнике хрватске делегације заболела је истина, изречена пред посланицима из читаве Европе, па су одмах реаговали и уложили протест код председника Парламентарне скупштине Савета Европе, Лилијан Мори Пасквер.

Генерални секретар Српске радикалне странке Наташа Јовановић изазвала је бурну расправу на заседању Парламентарне скупштине НАТО у Пољској, када је у суперлативу говорила о Русији и руском председнику Владимиру Путину. Након што су представници западних сила, пре свега Сједињених Америчких Држава и Велике Британије, изнели бројне неутемељене квалификације на рачун руске политике, а с обзиром на то да није било присутних делегата из Русије који би могли да одговоре, за реч се јавила Наташа Јовановић. У свом излагању она је истакла да није тачно да власт у Русији крши људска права, да Русија не жели рат али да ће са пуним правом узвратити уколико се НАТО инфилтрира у Украјину и постави ракете на граници са Русијом.

На излагање Наташе Јовановић најбурније је реаговао шеф делегације, Драган Шормаз из Српске напредне странке, осведочени атлантиста који патолошки мрзи православну Русију. У готово свим домаћим медијима, Шормаз је критиковао излагање функционерке Српске радикалне странке, износећи забринутост због евентуалног нарушавања односа са западним силама.

Српски радикали су одлучно против сваке сарадње са НАТО пактом и сматрају да је велика срамота што цела српска делегација није подржала излагање Наташе Јовановић. Србија нема и никада неће имати већег пријатеља од Путина и оданијих савезника од Руса.

Катастрофални недостаци Закона о финансијској подршци породици са децом!

Пише: Андреа Каљевић

Као мајку детета од четири године, која очекује рођење другог детета крајем јануара следеће године, посебно ме је заинтересовао Закон о финансијској подршци породици са децом. Читањем закона утврдила сам да се у тексту налазе бројни недопустиви недостаци. О овом законском решењу у јавности се није довољно дискутовало и многе мајке нису упознате са променама, тако да се излажу опасности да тек након заснивања породице открију да од државе неће добити довољно новца да прегурају период породилског одсуства.

Основни недостатак закона је чињеница да су породилске накнаде за жене које нису биле у радном односу 18 месеци без прекида до тренутка отварања боловања изузетно ниске, јер

се по новом закону надокнада рачуна тако што се износ збира месечних основица на које су плаћени доприноси на примања која имају карактер зараде, за последњих 18 месеци пре отварања трудничког или породилског боловања, дели са 18. За оне месеце када жена није радила, уписују се нуле, што значајно смањује расположив износ.

Проблем је и то што, мада послодавац уплаћује порезе и доприносе трудницама за време боловања, плате за време отпочињања трудничког или породилског одсуства не улазе у обрачун породилске надокнаде. На овај начин директно се угрожава здравље бебе и будуће мајке, која је због фактора 18 месеци принуђена да што дуже ради за време трудноће, иако би због тога могла да има здравствених проблема.

У новом Закону о финансијској подршци породици са децом дискриминисане су четири групе мајки – жене које су пољопривредни осигураници, предузетнице, жене које раде по уговору о делу, ауторском уговору или уговору о привременим и повременим пословима и жене које имају највеће зараде. Жене из категорије пољопривредних осигураника дискриминисане су на тај начин што се само њима број примљених плата у периоду од две године пре трудноће дели са 24, а не са 18. Предузетнице имају право на плаћено породилско одсуство само уколико током одсуства саме себи уплаћују порезе и доприносе од суме коју добију од државе. Мајке које роде треће и свако наредно дете имају право на поро-

диљско одсуство у трајању од две године. То, међутим, по новом закону, важи искључиво за жене које су радно ангажоване по уговору о раду. Све остале категорије мајки (оне које су плату примале по основу уговора о делу, ауторског уговора, уговора о привременим и повременим пословима, као и жене које су пољопривредни осигураници) дискриминисане су јер имају право на породилско одсуство у трајању од свега годину дана. Новим законом дискриминисане су и оне

жене које спадају у категорију грађана са највишим зарадама. Без обзира на износ њихових зарада на које су уредно плаћени порези и доприноси, оне ће моћи да примају месечну породилску накнаду у висини од максимално три просечне плате (147.351 динар).

Можда и највећа мана новог закона јесте одредба којом се исплата родитељског додатка у случају бракоразводне парнице обуставља до одлуке министарства надлежног за социјална питања, а у самом закону није

прецизирано у ком року би министарство требало да донесе одлуку. Овакво законско решење је апсурдно јер се обуставом исплата директно угрожава егзистенција самохраних мајки које се старају о деци. Озбиљан административно-технички проблем јесте и чињеница да од 1. јула послодавци више не уплаћују породилске надокнаде својим запосленима, већ то чини директно држава на рачун мајке. На овај начин оштећене су готово све мајке, првенствено због тога што држава, барем у почетку, касни са уплатама, и то у трајању од два месеца, а потом и због чињенице да породиле морају самостално да прикупљају комплетну документацију, што су до сада у њихово име чинили послодавци.

Будући да су представницима режима пуна уста борбе за повећање наталитета, очекивало би се да ће много боље и прецизније уредити законска решења. Нажалост, у напредњачкој Србији се далеко више пажње поклања промовисању права ЛГБТ популације, што од Србије захтева Европска унија, док истовремено труднице, породиле и мајке остају ускраћене за елементарна права, потпадајући тако под категорију „социјалног терета“.

Шешељ изгазио шаховницу и одбранио достојанство Народне скупштине

Пише: Александра Белачић, члан председничког колегијума Српске радикалне странке

Планирана дводневна посета председника Хрватског сабора Горана Јандроковића Србији завршила се пре него што је планирано, захваљујући Војиславу Шешељу! Наиме, председник Српске радикалне странке је на улазу у Народну скупштину Републике Србије затекао хрватску заставу и чланове хрватске делегације. Оборио је стег и изгазио заставу, а чланове делегације најурио уз пригодне псовке.

Као што је било за очекивати, представници режима и прозападне опозиције, по правилу неми када је реч о хрватским злочинима и свакодневним провокацијама, такмичили су се ко ће гласније и јаче да осуди Шешељев поступак и ко ће упутити понизније извињење Хрватима. Њихови коментари у медијима и званична саопштења свде се

на једно те исто: Шешељев поступак представља непоштовање званичних симбола једне суверене државе.

Поставља се питање зашто би било који частан Србин поштовао државу насталу захваљујући највећем етничком чишћењу у Европи након Другог светског рата, државу у којој се и дан данас негују и примењују тековине фашистичке Немачке? Зашто би било који српски националиста заборавио протеривање више од 250.000 Срба са њихових вековних огњишта, најчистијих српских етничких простора у бившој Југославији? Зашто би ико разуман заборавио да је у злочиначкој акцији „Олуја“, спроведеној уз прећутну сагласност међународне заједнице, убијено 2670 Срба?

Какво поштовање могу да очекују они који су у акцији „Олуја“

уништавали све што им се нађе на путу? Подсећања ради, за свега неколико дана уништено је 24.752 српске куће, 13.000 привредних објеката, 182 задружна дома, 56 здравствених станица, 78 црква, 29 музеја, 181 гробље, 352 трговине, 113 водовода, 96 трафостаница, као и сви српски индустријски погони, 920 споменика, 211 угоститељских објеката и 410 занатских радњи!

Са којим правом било ко у Србији осуђује деловање Војислава Шешеља, када знамо да ниједан усташки злочинац није одговарао за своја злодела? Војислав Шешељ је осуђен за измишљени прогон Хрвата из Срема, мада у Србији није вођен рат и мада није пронађен ниједан Хрват који је наводно протеран од стране српских радикала. Са друге стране, хрватски генерали Младен

Маркач и Анте Готовина су у првостепеној пресуди изреченој 15. априла 2011. године у Хашком трибуналу осуђени на 18, односно 24 године затвора, да би 16. новембра 2012. године у другостепеној пресуди били ослобођени свих оптужби. Занимљиво је и то да нико од хрватског војног и државног руководства (Јанко Бобетко, Фрањо Туђман, Гојко Шушак, Звонимир Черевенко итд.) није дочекао суђење, а многи од њих чак нису ни били оптужени пред Хашким трибуналом. Ратни злочинац Томислав Мерчеп осуђен је на срамних седам година затвора због убиства 43 српска цивила, а затворске дане, уместо у ћелији, проводи у бањи у Крапинским Топлицама, где нема чак ни пратњу правосудне полиције. Колико је Хрватској било стало да Мерчеп буде осуђен и кажњен говори и податак да је од извршења злочина за које је осуђен до пра-

воснажне пресуде протекло невестоватних 25 година.

Да ли је за поштовање чињеница да Хрватска апсолутно не поштује Споразум о сукцесији и Резолуцију Савета безбедности 1120 из 1997. године, којом је свим избеглим лицима потврђено право на повратак? У првим данима након рата ватреним и хладним оружјем убијено је 70 повратника, махом голоруких стараца. Шта је то него опомена да сваки покушај повратка на вековна српска огњишта може да буде кобан? За преко 20 година од завршетка рата у Хрватску се вратило свега око 20.000 Срба, махом стараца. Обновљено је тек око 3.000 српских кућа, док је више од 1.000 српских насеља и села престало да постоји. Упркос учлањењу у Европску унију, Хрватска и даље вешто избегава да изврши надокнаду штете за уништену покретну и непокретну имовину физичких

лица, као што такође избегава да омогући повратак узурпираних кућа и станова. Вредност евидентиране приватне имовине остале иза избеглих Срба процењује се на око 30 милијарди евра. Имовину српских предузећа и банака, тржишне вредности око 35 милиона евра, Хрватска је отела доношењем Закона о располагању државном имовином.

Званични Загреб прославља „Олују“ као „победоносно-ослободилачку“ акцију, а дан када је етнички српски простор очишћен, као Дан домовинске захвалности. Нико од оних који су осудили гажење шаховнице није осудио то што усташки пир поводом обележавања годишњице „Олује“ сваке године употпуне певачи који изводе усташке песме, исте које се могу чути на свим слављима поводом спортских успеха хрватске репрезентације. И нико, баш нико, није нашао за сходно да реагује због разбијања табли са ћириличним натписима, истицања усташких застава и латиничног слова У, као и малтретирања српских туриста који су довољно лаккомислени да летују у Хрватској. Остали су неми и на прекрајање историје, негирање Јадовна и Јасеновца, отимање српског језика и својатање српских великана попут Николе Тесле и Иве Андрића.

Српска радикална странка једина води реалну и реципрочну политику према Хрватској. Све остале политичке странке, како оне на власти тако и опозиционе, додворавају се Хрватима по диктату Европске уније, а на штету сопствених грађана, који и дан данас трпе последице анти-српске хистерије која у Хрватској влада деценијама уназад. Српски радикали не признају Републику Хрватску и залажу се за прекид свих односа са овом тзв. државом све док траје окупација Републике Српске Крајине, а свој став и национално достојанство грађана Србије поносно и пркосно ће бранити у свакој прилици – како аргументованим излагањима, тако и гажењем и паљењем заставе под којом су вршени најмонструознији злочини против српског народа.

Деценија од напредњачке издаје

Војислав Шешељ: „Све је почело када су се Томиславу Николићу пробудили апетити и када је за љубав тих апетита почео да прави компромисе, да одступа од идеологије да би нешто придобио. Издао је онда када је добио први велики новац. Новац је добијао од Мишковића, од још неких тајкуна блиских режиму Бориса Тадића попут Бека, добио је од Мила Ђукановића, од Станка Суботића, добио је из неког немачког фонда, наводно невладиног. То је почело 2005. године. Он се уплашио када је Наташа Кандић кренула са оним филмом о убијању муслимана, заробљеника у Трнову код Сарајева и он је тад изгубио главу и одмах почео

да даје антисрпске изјаве, док ја нисам загламио из Хага.

Крајем 2007. или почетком 2008. године у „Сарајевским данима“ је објављен интервју на пет страна са Томиславом Николићем, под великим насловом „Хоћу да будем српски Санадер“. Тада је већ било дефинитивно да је купљен. И онда долази он са Драганом Тодоровићем код мене у Хаг и ја га опет почнем критиковати и притискати због тога што ради, а он не може да сакрије колико је жељан што пре да дође до власти и каже да је идеолошки исправан, да је чист, да је одан. Пошто су ми два дана били у посети, ја сутрадан донесем исечке из новина. Поцрвенео

је, онако изгубио се мало био. У то време већ је демонстративно престао да носи мој беџ.

Те 2008. године разговарао сам из Хага са Костом Чавошким. Тома је хтео да буде премијер а ја сам већ знао да он није наш, али нисам хтео да уђем у отворен сукоб, јер сам био 2.000 километара удаљен и везан. Зато сам одлучио да вребам прави тренутак. Пошто је тешко било формирати владу, ја сам звао Чавошког и са њим договорио да он оде код Коштунице да договори да Коштуница буде мандатар, да узмемо и неколико ванстраначких личности, међу њима и Леона Коена, ја сам инсистирао да буде и Коста, и влада је практично била већ

скоро формирана, а на градском нивоу смо направили коалицију са ДСС-ом и са социјалистима и замало преузели власт. Онда нас је Дачић издао. Вучић је требало да буде градоначелник. Тиме би се његове првобитне жеље задовољиле. Он би се сад бавио градским пословима, то је страшно исцрпљујући посао, и не би њему падало на памет да даље застрањује идеолошки и да јуриша на неки други ниво, бар док не прође те четири године.

Тада нас је Ивица Дачић издао и на републичком нивоу. Иначе, ту смо имали и руску подршку, скоро изричиту, та влада само што није била формирана и све је пукло. Онда је Тадић увео у владу Дачића, онда је Коштуница дао налог да се открије где је Караџић, да би Караџић био ухапшен. Коштуница је рачунао, ако Тадић ухапси Караџића, да ће се Дачић предомислити и да ће одустати од формирања владе са њим. Баш брига Дачића и за Караџића и за Младића и за Хаџића! Прво је ухапшен Стојан Жупљанин, па Караџић. Ми смо тог лета организовали оне велике демонстрације, дошло је до туче са полицијом. Међутим, Тома је тонуо све дубље и дубље.

Морам да поменем још један детаљ: када су биле оне демонстрације пред америчком амбасадом, када је каменована амбасада и запаљена, мене је Томислав Николић пред свима консултовао и рекао ми да се договорио са Тадићем и са Коштуницом да каменују амбасаду, а онда се Тадић уплашио и тог дана побегао у Румунију и није ни био на митингу. По договору отишли наши људи. Овај момак што је погинуо дошао је с нашим аутобусом из Новог Сада. Није био наш члан, али је дошао у нашој организацији. Међутим, сви после перу руке, нико ништа не зна.

Нисмо планирали да се пали, то нико није поменуо био, само да се камењем заспе, то вам гарантујем да није било речи о паљењу. То су можда неки навијачи донели оне своје реквизите па је то довело до паљења. После је то преваљивано на ове, на оне, на хулигане, али је договор постојао да се то уради и ја сам се понудио и да будем сведок када је и оним полицајцима започело суђење због паљевине, да је то договорено, јер и ја сам то одобрио.

После тога је дошао септембар месец, гласање о Уговору о стабилизацији и придруживању и ми

смо против тога, али се договарамо да поставимо неке захтеве, на пример, за које смо сигурни да неће бити прихваћени. А онда власт направи маневар, Ђелић позива на преговоре Тому. Тома без било чије сагласности одлази на преговоре и праве компромис и Тома обавештава, пошто су нам извесни захтеви прихваћени, да ћемо ми гласати. Ја одмах из Хага зовем, окупио се овде Председнички колегијум, и ја сам против тога и ставим на гласање, Председнички колегијум једногласно против прихватања, Тома није хтео ни да дође. Када је било гласање, сви наши против и Тома против, покорио се дисциплини.

Онда, после неколико дана, опет састанак Председничког колегијума, ја председавам из Хага, то ћете видети кад објавим то, то је врло интересантно, права седница. Тома почео нешто да се буни, да се љути и он подноси оставку на све функције. – Добро, кажем, ако ти подносиш оставку, изабраћемо сад неког новог. Кад неколико људи, Драган Тодоровић, мислим и Вучић кажу – Па не, изазваће то проблеме, ово, оно, а ја одмах заскачем – Томо, је ли ти повлачиш оставку? Он нема куд, мора рећи – Не повлачим. То је била моја финта. Е, ако он не повлачи оставку, цаба, биће проблема, али морамо издржати. И ја предложим да Драган Тодоровић буде вршилац дужности заменика председника странке и шеф посланичке групе и ту се Вучић наљутио.

Вучића нисам предложио јер ни у њега нисам имао поверења. Играо је двоструку игру. Имао је сусрет са Џејмсом Лајоном, шефом Међународне кризне групе, а после је имао сусрет са Мортонем Абрамовићем. Ја ни до данас не знам садржину њихових разговора, али је претпостављам. Онда, Вучић је увек био склон неком самосталнијем понашању и потезима и требало га је држати под контролом. Само сам ја био у стању да га држим под контролом, нико други у странци.

Вучић је купио неки апарат од 35.000 евра и прислушкивао све наше умрежене телефоне. Доно-

сио ми је у Хаг стенограме телефонских разговора које је Тома водио са Тадићем. Ми смо Тому оним клетвама у Скупштини извукли на чистину. То је био разлог што је он онако поднео оставку, што је био толико ван себе. Није имао шта да тражи са Тадићем након што је наш члан, Ранко Панић, погинуо на демонстрацијама због хапшења Караџића. То је било крајње нечасно од њега!

Након што је Тома поднео оставку, остало је неколико њих после седнице и договорили су се да до понедељка ништа не објављују. Ту је био и Вучић и још неки. Ја зовем сутрадан ујутру и Тодоровића и Вучића, Вучића не могу да добијем, добијем Тодоровића – Што није дато саопштење? Ја издиктирам текст саопштења: са искреним жаљењем обавештавамо јавност да је Томислав Николић поднео оставку на све функције, одајемо му признање за дотадашњи рад, за све заслуге и тако, лепо је било срочено. Каже – Ја не знам, нисам се ни чуо са Вучићем. Вучић је требало да изда саопштење као генерални секретар, то је радио Генерални секретаријат. И онда ја тражим Вучића и добијем га. – Вучићу, што није издато саопштење? Он каже – Па ми смо се договорили да сачекамо до понедељка. – Ко сте ви? Ко се договорио? Или издај саопштење или ћеш ти бити предмет новог саопштења. И он изда саопштење да је овај поднео оставку на све функције. То је у суботу, мислим навече било емитовано на свим медијима. И тад је Вучић као отпутовао у Италију да набавља неку нову штампарију за лист „Правду”. Ја сад знам да је био овамо у Београду, али се нигде није појављивао у јавности, није се ни мени јављао на телефон, ништа.

И он је онда отишао, одржао конференцију за штампу пред Скупштином града, поднео оставку на функцију градског одборника и саопштио да напушта странку и то је оно што смо оценили као коректно. Томислав Николић је одвојио 20 посланика, украо мандате и формирао посланичку групу „Напред Ср-

бијо”, што је била наша парола са претходних избора, коју сам ја предложио. И наравно, држимо седницу Централне отаџбинске управе, сви осим Вучића су дошли на седницу. Ту су потпуно били смрскани. Видели су већ у старту да је 70 посто против њих, јер сви који су били за мене носили су беџ; они су дошли без беџева, напустили су и ја сам наредио из Хага строге мере обезбеђења, да их случајно неко не нападне.

Међутим, онда су сви медији њима давали публицитет, њихове верзије заступали. Они су добили огроман новац, нама су отели власт у Земуну, нису хтели да нам врате посланичке мандате, иако су и по закону и по Уставу морали. Ми смо на тај начин били сатерани у теснац. У свему томе помогла им је Демократска странка. Борис Тадић је јавно изјављивао да је поносан што је он то спровео, што је он то направио, па чак, ако се сећате, и кад је изгубио власт говорио је да се због тога не каје, да је то велика ствар. Последњих година је престао да се хвали тиме. Они су имали огромне ресурсе, није се могло живети од њихове пропаганде, ми нисмо имали никакве могућности у јавности да томе парирамо.

У формирање Српске напредне странке били су умешани странци – Американци, Енглези, Немци и Французи. Тома ништа не би могао да постигне да није имао подршку Вучића. Не би могао ни да формира странку, он је неспособан. Код нас у странци био је председник окружног одбора странке за Крагујевац и ми смо га прекомандовали у Београд зато што је био неспособан да руководи тим окружним одбором. Потпуно је организационо неспособан, али у Скупштини је био добар, уз одређене инструкције, наравно, и под сталном контролом. И право му је место било да буде шеф посланичког клуба у Републичкој скупштини. Да ја нисам отишао у Хаг, никад ни он ни Вучић не би отишли, то животом гарантујем. Али, искушења су била превелика.

Ако говоримо о личним мотивима, Томи је превасходно новац одиграо пресудну улогу. Када је донео прве велике количине новца кући, апетити похлепне, луде жене, деце ограничене памети и ближе родбине непрекидно су расли и непрекидно су морали да се задовољавају. А код Вучића мотив је била жеља за моћи. А ја сам их учио другачије, да је важнија идеологија, па макар никад не дошли на власт.”

Британци о Зорану Ђинђићу: Београдски квислинг!

Пише: Нил Кларк, 14. март 2003. *The Guardian* (Лондон)

Преносимо преведен текст Нила Кларка објављен у британском издању листа „Гардијан” дан након убиства Зорана Ђинђића. Текст носи наслов „Београдски квислинг” и у њему аутор износи чињенице о неуспелим реформама владе Зорана Ђинђића које је демократска власт у Србији покушала да сакрије креирајући култ личности покојног премијера. Овај текст до сада није цитиран у домаћим штампаним медијима.

Почасти Зорану Ђинђићу, убијеном српском премијеру, пљуште као киша. Први је почео председник Буш, хвалећи његово „снажно вођство”, док је портпарол канадске владе величао „весника демократије”, а Тони Блер говорио о енергији коју је Ђинђић посветио „реформисању Србије”.

У читуљама западних листова Ђинђић је скоро увек слављен као бивши студент-агитатор, који је храбро повео народни устанак против окрутног диктатора и покушао да уведе своју земљу у нову демократску еру. Али изван Си-Ен-Енове верзије светске историје, каријера Зорана Ђинђића изгледа прилично другачије.

Они који се ограђују од доктрине промене режима требало би да се сете да Ирак није прва земља у којој су америчка и друге западне владе покушале организовати уклањање владе која није одговарала њиховим стратешким интересима. Пре три године, на реду је била Милошевићева Југославија. У својој недавној биографији Милошевића, Адам ЛеБор открива како су Сједињене Државе натрпале 70 милиона долара у кофере српске опозиције као подршку напору да свргну југословенског лидера 2000. године.

По наређењу државног секретара Мадлен Олбрајт, тајна америчка канцеларија за

југословенске послове била је припремљена да потпомогне организовање устанка који би збрисао аутократског Милошевића са власти.

Истовремено, постоје докази да су подземне криминалне групе, контролисане од стране Зорана Ђинђића и повезане са америчком обавештајном службом, извеле серије успешних атентата на кључне људе који су подржавали Милошевићев режим, укључујући министра одбране Павла Булатовића и Жику Петровића, шефа југословенског авио-превоза.

Када су Слободан Милошевић и његова Социјалистичка партија коначно пали, Сједињене Државе су добиле „реформистичку”

владу у Београду какву су желеле. Нови председник Војислав Коштуница је примио букете, али полуге моћи је држао човек Стејт департмента Зоран Ђинђић и он сигурно није изневерио своје Вашингтонске спонзоре!

Приоритет је био увођење програма „економских реформи”, што је израз новог светског поретка за распродају државне имовине у бесцење мултинационалним компанијама. Преко 700.000 југословенских предузећа остало је у друштвеном власништву и углавном је било контролисано од стране радничких одбора, са свега 5% капитала у приватном власништву. Компаније су могле бити продате само ако би 60%

капитала припадало радницима. Ђинђић је брзо променио законе и распродаја је могла да почне.

После две године током којих је хиљаде друштвених предузећа било продато (многа од њих компанијама из земаља које су учествовале у бомбардовању Југославије 1999. године), прошло-месечни извештај Светске банке је обиловао похвалама на рачун Ђинђићеве владе и њеног „ангажовања интернационалних банака у процесу приватизације”.

Али Ђинђићу није било наређено да прода само државну имовину. Милошевић је такође морао да оде, за обећану награду од сто милиона долара, чак и ако је то значило његово киднаповање у супротности са југословенским законима и слање авионом РАФ-а на од стране Америке финансирано режирано суђење у Хаг.

Када човек прода имовину своје земље, њеног бившег председника и своје главне политичке противнике, шта је још остало да се прода? Једино још сама држава. И – јануара ове године Ђинђић је управо то и урадио. Упркос супротстављању већине њених грађана, „весник демократије” следио је захтеве „међународне заједнице” и после 74 године име Југославије нестало је са политичке мапе. Стратешки циљ њене замене серијом слабих, подељених протектората коначно је био постигнут.

Понекад, ипак, и најбоље изведени планови крену наопако. Упркос западним хвалоспесима, мало ће Срба оплакивати Ђинђића. За велику већину Срба, Ђинђић ће остати упамћен као квислинг који се обогатио продајући своју земљу онима који су тако немилосрдно водили рат против ње, свега неколико година раније.

Ђинђићеве толико хваљене реформе подигле су цене комуналних услуга небу под облаке, незапосленост је нагло скочила на 30%, и скоро две трећине Срба сада живи испод линије сиромаштва.

Још није јасно ко је испалио хице који су убили Зорана Ђин-

ђића. Вероватно је да је то била операција подземља, његове везе са организованим криминалом коначно су га сустигле. Али, ма како то сурово звучало, има много људи у Србији који би радо повукли обарач. У својој недавној посети Београду, био сам погођен не само разином економске неправде, него

и мржњом скоро свакога кога сам срео према премијеру, чија је популарност у народу пала испод 10%.

Лекција из Србије за данашње серијске мењаче режима је једноставна. Можете покушати да подјармите људе санкцијама, разарањем и бомбама, можете, ако желите, да збаците

владе које вам се не допадају, можете покушавати да наметнете своју вољу постављањем Хамида Карзаија, генерала Томија Френкса или Зорана Ђинђића да глуме империјалне конзуле, али не замишљајте да потом можете натерати понижени народ да их поштује.

Радикалка сменила директорку вртића у Житорађи!

Пише: Звездан Ристић, члан Централне отаџбинске управе

Житорађа, мали град на југу Србије. Градић у коме влада неприродно стање. Од почетка вишестраначја ту је било различитих странака и разноразне комбинаторике. Дошло неко чудно време, те све то нестаде! Наиме, скоро сви пређоше у Српску напредну странку. Сви ради користи попримили исте боје. Притисци на оне који то још увек нису урадили, константни су и невероватно снажни. Општински одбор Српске напредне странке чини такав скуп људи да је то тешко сликовито описати. То је општина где председник општине, заменик и сијасет других функционера на кључним местима имају само средње школе. Неки који су дошли најкасније, истераше оне од пре, а они ћуте и чекају прилику. Тако сада скоро сви воде рачуна ко је са ким стао, попричао, па, веровали или не, и ушао у црквено двориште! Све се помно прати и преноси. Остало је врло мало оних који нису хтели да продају веру за вечеру, а следи прича о једној таквој жени.

Сунчица Јовановић ради у деч-

јем вртићу, на пословима јавних набавки. Изложена константним притисцима и претњама, прво је, у среду, послала допис председнику синдиката да јој обезбеди услове и обавести надлежне јер ће започети штрајк глађу до испуњења услова предвиђених законом, а све због шиканирања од стране директорке. Прописима је, наиме, регулисано да, уколико се штрајкује глађу, потребно је обавестити МУП, Дом здравља, али и надлежно министарство о отпочињању штрајка. Е, то би већ био проблем. Како је државни секретар у том министарству Марко Миленковић, бивши радикал, истовремено лик који се за све пита у Житорађи, то не би било баш згодно. Како би се то објаснило, а да се не покаже да не постоји апсолутна контрола, а замислите још да то буде у Житорађи. Како објаснити министру да неко штрајкује глађу, и то баш ту, у центру његове владавине.

Све је почело тако што се директорка са непоштовањем односила према Сунчици. Омаловажавала је на састанцима и у сва-

кодневном раду, викала на њу када су саме, али и пред сведоцима. Поставља се питање да ли је то било самоиницијативно или по налогу. Однедавно је почела и да шаље формална упозорења итд, вршећи класичну припрему за отказ. Како се она понашала, тако су и неки други, апсолутно небитни и нижеранжирани радници показивали да се може бити још гори. Напоменућемо да је Сунчица и председник општинског одбора Српске радикалне странке у Житорађи и једна од ретких која није отишла у напредњаке, због чега трпи константне притиске, а то у великој мери појашњава мотиве за овакво понашање према њој.

Она је затим четвртак послала допис Управном одбору Вртића. Упознала их је са понашањем директорке, али и са читавим низом злоупотреба. У допису је навела да је са свим дотадашњим директорима имала врло коректну сарадњу, међутим, сада је тај однос за њу неиздржив. Директорка је, рецимо, у једном случају сама преправљала тендерску документацију. У другом случају, поводом јавне набавке, навела је како је од ње добила списак којим фирме да пошаље понуде. О свим овим пропустима и криминалу сачињавала је службене белешке. Очигледно је да има још сличних примера, можда и далеко драстичнијих, које није поменула, па нека размишљају куда све то иде ако се притисци наставе.

Епилог је да је директорка у петак дала оставку, као и да је УО вртића исту прихватио. Тако је све прошло без упознавања министра са тиме како се и шта ради у вртићу, са уверењем да се на такав начин неће залазити дубље у откривање ко суштински стоји иза свега тога. Ипак, у Житорађи сви причају, додуше тихо – радикалка сменила директорку.

Браво за ову храбру жену, иначе самохрану мајку!

Амбасадор Кубе посетио Српску радикалну странку

Амбасадор Републике Кубе, његова екселенција Густаво Триста дел Тодо, посетио је централу Српске радикалне странке и састао се са председником српских радикала, проф. др Војиславом Шешељем. У срдачном и пријатељском разговору размотрена је актуелна политичка ситуација у Србији и на Куби и усаглашени су ставови у погледу српско-кубанског пријатељства и сарадње.

Председник Српске радикалне странке истакао је да српски радикали, иако сутренутно опозициона странка, подржавају сваки вид економске и културне сарадње са пријатељском Кубом. Шешељ је такође истакао да Српска радикална странка од свог оснивања има пријатељски став према Куби и кубанском народу и да годинама уназад има блиске односе са амбасадом Републике Кубе у Београду. Он је такође изразио захвалност Куби због чињенице да ова држава није признала једнострано проглашену независност јужне српске покрајине, Косова и Метохије.

Српски радикали положили венац убијеним Србима у Братунцу

Делегација Српске радикалне странке, коју су предводили заменик председника странке Немања Шаровић, потпредседник странке Александар Шешељ и потпредседник Извршног одбора Мирослав Малбаша, одала је почаст и положила венац српским жртвама на гробљу у Братунцу.

На територији Сребренице и Братунца злочиначке хорде Насера Орића усмртиле су око 3.500 Срба и за тај злочин нико није одговарао.

Српски радикали се с поштовањем сећају невиних српских жртава и упозоравају да злочинци морају одговарати за своја недела, те да српски народ не сме заборавити своје жртве.

Српске жртве – злочин без казне!

У сребреничким селима Залазје, Сасе и Биљача муслиманске формације из Сребренице извршиле су покољ Срба, на Петровдан 1992. године. Тога дана зверски су убили 69 цивила, стараца, жена и деце. Ни за тај злочин нико није одговарао. Српски народ има обавезу да подсећа на овај крвави пир и да невине жртве никада не заборави.

У знак сећања на српске жртве, у Залазју је одржан помен, а као и сваке године, помену су присуствовали и венац положили представници Српске радикалне странке из Србије и Републике Српске.

Делегацију српских радикала предводили су председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ за Републику Српску – Драган Ђурђевић, те потпредседник странке Александар Шешељ, чланови Председничког колегијума Миљан Дамјановић и Срето Перић, као и потпредседник Извршног одбора Мирослав Ивковић.

Српски радикали положили венац на споменик потпуковнику Веселину Мисити у Лозници!

Дана 31. августа 1941. године, четнички официјер, потпуковник Веселин Мисита је, са групом четника и храбрих бораца Јадра, ослободио Лозницу.

Лозница је први град у Европи ослобођен од немачких нациста. Комунистички режим је деценијама вешто скривао истину о ослобађању овог града, наглашавајући да су Лозницу ослободили устаници.

Како би овај херој остао у трајном сећању Лозничана, Српска радикална странка је организовала подизање споменика испред просторија странке у Лозници и већ две деценије српски радикали обележавају Дан ослобођења Лознице и полагају венац на споменик њеног ослободиоца.

Данас су венац положили и поклонили се сенима хероја: Вјерица Радета, потпредседник Српске радикалне странке, чланови Председничког колегијума и народни посланици Срето Перих и Миљан Дамјановић, као и потпредседник Извршног одбора Мирослав Малбаша.

КО ЈЕ БИО ВЕСЕЛИН МИСИТА?

Пуковник Веселин Мисита је рођен у херцеговачком селу Буна код Мостара, 19. марта 1904. године. Погинуо је ослобађајући Лозницу, 31. августа 1941. године.

Завршио је војну академију у Сарајеву а потом се школовао у Француској и Чешкој. Био је полиглот и атлета, најмлађи предратни мајор краљевске војске. Са 37 година постао је потпуковник.

Веома је брзо напредовао у служби, тако да је био најмлађи мајор у Краљевини Југославији. Одликован је Златном медаљом за ревносну службу 1928. године, Медаљом за војне врлине 1937, и чехословачким орденом Белог лава четвртог степена 1938. године.

Ширењем првих вести о постојању центра отпора на Равној гори, потпуковник Веселин Мисита је у другој половини јуна 1941. године, дошао у штаб пуковника Драгољуба Михаиловића. На Равној гори је провео око петнаест дана. Пуковник Михаиловић га је именовао за координатора свих четничких групација и одреда за Подриње, Мачву, Рађевину и Азбуковицу. Поверио му је широка овлашћења за организацију покрета отпора и упутио у крај који му је додељен.

Средином јула, потпуковник Мисита се нашао у манастиру Троноша, где се спријатељио са игуманом Георгијем Бојићем – Цицом и попом Владом Зечевићем. Временом је тај манастир постао место окупљања официра и подофицира који се нису предали окупатору. Међу њима су били поручници Миливоје – Мика Вујичић и Лазар Савић, а убрзо им се прикључио и Ратко Мартиновић, са својом „Босанском групом”.

Крајем августа, Мисита, Георгије Бојић – Цица, Влада Зечевић и Ратко Мартиновић доносе одлуку о формирању четничких одреда. Жижачким одредом командује Георгије Бојић, Церским Драгослав Рачић, а Рађевским Мартиновић и Зечевић. Жижачки одред је бројао преко 300 устаника-добровољаца. Мисита је командовао свим четничким одредима у овом делу Србије.

Одлуку о нападу на Лозницу Мисита и Георгије Бојић – Цица донели су 30. августа. Према сећању Божидара Панића, сведока ратних догађаја, 29. августа, у вечерњим сатима, Цица је послао курире у околна села, да позову устанике и војне обвезнике да дођу у манастир Троношу. Убрзо се окупило много људи, али већина њих без оружја. Јадарска „Горска чета”, под командом Георгија Бојића, имала је само 150 наоружаних људи. Након смотре и договора, одлучено је да се изведе напад на Немце у Лозници и ослободи град.

Након победе, међу устаницима су се мешала слатка и горка осећања. Са једне стране, обузи мала их је срећа због ослобођења града, а са друге, жал због смрти потпуковника Мисите. Сачували су га на лозничком гробљу, уз највеће војне почести. Емигрантска влада постхумно га је унапредила у чин пуковника и доделила му највеће одличје – Карађорђеву звезду.

Радикали напустили седницу Скупштине зато што опозиција не може да поставља питања министрима

Посланичка група Српске радикалне странке у Народној скупштини Републике Србије напустила је крајем септембра седницу предвиђену за постављање посланичких питања члановима Владе Србије, наводећи да се она претворила у „фарсу“ и „лакрдију“ у којој опозиционим посланицима није омогућено да постављају питања.

Након напуштања сале, одржана је конференција за новинаре у холу Народне скупштине. Потпредседник Српске радикалне странке Александар Шешељ је истакао да посланичка група радикала, иако друга по снази у Народној скупштини Републике Србије, за две године мандата актуелног сазива ниједном није стигла да постави питања министрима због

практике у којој се предност даје мањим посланичким клубовима.

„На делу је грубо кршење начела поделе власти и скупштинског пословника. Парламент треба да буде надређен влади, а под влашћу Српске напредне странке имамо потпуно другачију ситуацију“, изјавио је Шешељ.

Потпредседник радикала такође је оценио да се седница претворила у фарсу, јер се при постављању посланичких питања иде од мањих ка већим посланичким групама владајуће коалиције, које, како је навео, „имају само хвалоспеве за рад владе, министри нису ограничени у својим одговорима, а опозиција нема начина да постави питања“.

„У тој лакрдији ми нећемо учествовати“, изнео је Ше-

шељ став српских радикала.

По његовим речима, посланици су остали ускраћени за објашњење чланова Владе Србије шта значи разграничење у преговорима са Приштином и зашто се све више у контексту тог дијалога помињу и три општине са југа централне Србије: Прешево, Бујановац и Медвеђа.

„Ускраћени смо да чујемо како председник и Влада Србије преговарају о Косову и Метохији. О томе Скупштина Србије и јавност ништа не знају, али су зато обавештени Тони Блер и Џорџ Сорос. Ускраћени смо и за одговор на питање о доласку Фронтекса у Србију. То је питање суверенитета јер је Влада Србије дозволила да странци управљају нашим границама“, казао је Шешељ.

Остала издања

